

OMENIA

Revista trimestrială a FEDERAȚIEI NAȚIONALE "OMENIA"
a Caselor de Ajutor Reciproc ale Pensionarilor din România

Anul 17 nr. 1 (65)

www.fn-omenia.ro

MARTIE 2025

Ce probleme de natură juridică au persoanele vârstnice

pag. 14

Sunt seniorii discriminați în sectorul medical?

pag. 4

Foto: gettyimages.com

**Federația
Națională
"OMENIA"**
a C.A.R.P.-urilor din
România, membră a
Platformei AGE Europe

Din sumar:

- 01** *Mesajul președintelui*
Să ne fie
primăvara
frumoasă!
- 02** *AGE Platform Europe*
Proiectul european
"Instrumente pentru
comunități prietenoase
tuturor vârstelor"
- 04** *Analiză*
Sunt seniorii discriminați
în sectorul medical?
- 06** *Asociația C.A.R.P. Prima-Tim
Timișoara*
Agentul social - salariat
sau colaborator
- 08** *Asociația C.A.R.P. „Speranța”
Hunedoara*
De la seniori învățăm
demnitatea și omenia
- 09** *Asociația C.A.R.P. Galați*
„Anul Eminescu”
a debutat (și) la Galați...
- 11** *Dosarele istoriei*
Davai coif, davai brățări!
- 14** *Sfatul juristului*
Ce probleme
de natură juridică au
persoanele vârstnice
- 16** *Special*
Un mărtișor pentru
dumneavoastră, doamnelor!
- 17** *InfoCons alături de consumatori*
Atenție seniori: un nou tip
de fraudă prin conturile
de WhatsApp
- 19** *Sfatul specialistului*
Demersul terapiei
logopedice în cazul dislaliei
- 21** *Eminescu special*
Cel mai mare gazetar român
și-a scris epilogul
pe străzile Bucureștiului
- 24** *Caleidoscop*
Oamenii mari și micile
lor secrete!
- 28** *Proză scurtă*
Casa părintească
nu se vinde...
- 31** *Caricatură*
Să râdem, căci până la urmă
cu asta ne alegem
- 32** *Glume*
Umor la tipar...

Să ne fie primăvara frumoasă!

Bine ne-am răgăsit, dragi seniori, la începutul acestei primăveri atipice, într-un an care se anunță mai dificil, nu că anteriorii ar fi fost lapte și miere având în vedere pandemia de covid, conflictele armate și convulsiile socio-economice.

Anul 2025 va fi unul de austeritate, ca de altfel și anii ce vor veni. Ca de fiecare dată, segmentul de populație cel mai vulnerabil este reprezentat de persoanele vârstnice, cel mai neglijat și abandonat prin hățișul legislativ, util, în schimb, din patru în patru ani, la alegeri.

De aceea, casele de ajutor reciproc ale pensionarilor, entități de economie socială și furnizoare de servicii sociale, cu preocupări și activități constante destinate promovării și apărării drepturilor seniorilor, vor strânge rândurile. Și, în acest sens, se vor reuni în cadrul Consiliului Național al Federației Naționale „OMENIA” a C.A.R.P.-urilor din România în care vor analiza măsurile necesare pentru protecția socială a persoanelor vârstnice, membre ale asociațiilor noastre, cu prioritate seniorii cu pensii mici și aflați în risc social și medical crescut.

Prin programe proprii și prin parteneriate cu prietenii din sectorul ONG, care ne-au mai sprijinit și sunt siguri că o vor mai face, vom ajuta seniorii aflați în nevoie, în primul rând cu produse alimentare de bază, cu produse igienico-sanitare, ajutoare financiare nerambursabile, bani atât de necesari seniorilor nevoiași pentru a-și procura cele necesare unui trai decent.

La începutul lunii februarie s-a aprobat de către Guvern, apoi dezbătut și adoptat în Parlament, bugetul de stat, dar și bugetul asigurărilor sociale pe anul 2025. Din păcate, speranțele pensionarilor s-au topit văzând că promisiunile făcute în campania electorală nu au fost onorate și au constatat, cu amărăciune, că numai atunci când este ne-

voie de votul lor politicienii își onorează promisiunile, dar și atunci într-o mică măsură. Deși activitatea principală a caselor de ajutor reciproc ale pensionarilor este aceea de creditare (susținerea cu împrumuturi decente a seniorilor), noi prin toate activitățile și inițiativele ne implicăm constant acolo unde seniorii, membri C.A.R.P., sunt în suferință, facem adevărată protecție socială.

Dar, să lăsăm pentru o clipă gândurile cernite de-o parte, să ne păstrăm totuși speranța și încrederea că, pășind în această primăvară, pășim spre un nou început. Să dăm primăverii, cu tot alaiul ei de frumuseți, ce este al primăverii. Să ne bucure sufletul și chipul gingașul ghiocel care-și înalță capul spre lumină, de sub zăpadă, mai mult decât ne întristează primirea unei facturi.

Dragi seniori, să aveți o primăvară frumoasă și senină, iar doamnelor, mame, soții, fiice și nepoate să le mulțumim din tot sufletul pentru că există și că ne fac viața minunată și ne aduc Raiul pe pământ cu dragostea și bunătatea lor.

Președintele
Federației Naționale „OMENIA”
a C.A.R.P.-urilor din România
Ec. Giorgică BĂDĂRĂU

Proiectul european „Instrumente pentru comunități prietenoase tuturor vârstelor”

Sociolog Ionuț ARDELEANU

Crearea unor orașe adaptate nevoilor tuturor generațiilor reprezintă un pas esențial pentru a garanta comunități incluzive, care sprijină oamenii indiferent de vârstă. În ultimii ani a apărut un nou rol, profesionist de referință pentru îmbătrânirea incluzivă în orașe, prietenoase cu seniorii. Această poziție își propune să ofere resurse și expertiză valoroase orașelor și comunităților care se străduiesc să creeze medii în care adulții în vârstă pot prospera.

În timp ce ne bucurăm de o creștere a speranței de viață, trebuie să recunoaștem că această realitate, împreună cu crizele europene și globale actuale generează și va continua să genereze, în anii ce urmează, noi provocări atât pentru comunitățile prietenoase cu toate vârstele, cât și pentru sistemele educaționale.

În acest context, actorii relevanți implicați în educația și formarea profesională sunt de acord că cerințele longevității și tranziției demografice necesită cultivarea unor roluri profesionale și seturi de competențe noi. Ca răspuns la aceste nevoi, proiectul Instrumente pentru comunități prietenoase tuturor vârstelor (AGE-FRIENDLY TOOLKIT), implementat de un consorțiu de organizații europene, printre care și AGE Platform, a dezvoltat un curriculum de formare pentru un rol inovator: „Profesionistul de referință pentru îmbătrânire incluzivă în orașele prietenoase cu toate vârstele”, propunând o colecție de resurse educaționale accesibile (conținut educațional și o aplicație educațională). Aceste resurse sunt destinate integrării în sistemele de educație și formare profesională, fiind în același timp accesibile gratuit pe internet: <https://www.afctoolkit.eu/>

Deoarece conținutul acestor resurse este foarte vast, vom prezenta teme și concepte transversale care se regăsesc atât în elaborarea acestor resurse, cât și în politicile europene existente care vizează persoanele vârstnice. Aceste teme sunt deopotrivă relevante pentru casele de ajutor reciproc ale pensionarilor și celelalte asociații/instituții deoarece vor ghida politicile sociale în următorii ani. Pornind de la aceste tendințe actuale, organizațiile de seniori pot milita mai eficient pentru politici și practici care protejează și promovează drepturile seniorilor, inclusiv accesibilitatea și egalitatea, și în același timp se pot pregăti mai bine pentru a facilita accesul membrilor lor la informații, tehnologii și sprijin practic (de exemplu alfabetizare digitală, financiară, culturală, oportunități de incluziune socială, de învățare pe parcursul întregii vieți), ajutând seniorii să rămână implicați, activi și deschiși la noi experiențe.

Astfel, prin integrarea acestor concepte, asociațiile de seniori pot deveni din ce în ce mai mult centre de resurse și sprijin pentru comunități, adaptându-se dinamic la nevoile în schimbare ale membrilor lor.

Accesibilitate

Accesibilitatea reprezintă caracteristica unui produs, a unui serviciu sau a unui mediu care poate fi utilizat de toată lumea, fără bariere. Principiul accesibilității poate fi prevăzut de lege sau tratat și apoi detaliat conform reglementărilor, standardelor sau codurilor internaționale sau naționale, fie obligatorii, fie voluntare.

Mediile prietenoase cu toate vârstele

Acestea sunt medii care susțin îmbătrânirea sănătoasă și activă prin construirea și menținere-

rea capacității intrinseci pe tot parcursul vieții și prin îmbunătățirea abilităților funcționale ale unei persoane, în funcție de nivelul său de capacitate. Mediile includ locuința, comunitatea și societatea mai largă, precum și toți factorii din interiorul acestora, cum ar fi mediul construit, oamenii și relațiile lor, atitudinile și valorile, politicile de sănătate și sociale, sistemele care le susțin și serviciile implementate.

Politicile prietenoase cu toate vârstele

Politicile care susțin îmbătrânirea sănătoasă și activă prin construirea și menținerea capacității intrinseci pe tot parcursul vieții. Capacitatea intrinsecă cuprinde toate abilitățile mentale și fizice pe care o persoană le poate utiliza, inclusiv capacitatea de a merge, a gândi, a vedea, a auzi și a-și aminti. Nivelul capacității intrinseci este influențat de mai mulți factori, cum ar fi prezența bolilor, a leziunilor și a schimbărilor legate de vârstă (OMS).

Discriminarea pe criteriul vârstă și abuzul

Discriminarea pe criteriul vârstă reprezintă prejudecățile, stereotipurile și discriminarea efectivă pe baza vârstei. Abuzul este un act unic sau repetat, ori lipsa unei acțiuni adecvate, care are loc în cadrul unei relații în care există așteptarea de încredere și care cauzează rău sau suferință persoanelor în vârstă.

Autonomia și calitatea vieții

Sentimentul de autonomie se referă la senzația de control asupra acțiunilor și consecințelor acestora. Pe măsură ce oamenii îmbătrânesc, calitatea vieții lor este determinată în mare măsură de capacitatea de a-și menține autonomia și independența, și de a trăi în medii prietenoase cu toate vârstele.

Schimbările climatice

Condițiile meteorologice extreme și efectele lor asupra sănătății reprezintă deja o realitate. Având în vedere atât creșterea proporției de persoane cu vârsta de peste 65 de ani, cât și migrarea continuă către orașe, riscul de mortalitate este potențial ridicat.

Comunicarea și crearea de rețele

Acest aspect include limbaje, afișarea textului Braille, comunicarea tactilă, textul cu caractere mari și multimedia accesibile.

Sensibilitatea culturală

Oferirea de activități țintite pentru anumite grupuri – cum ar fi minoritățile etnice – reprezintă un punct de plecare pentru participarea în comunitate.

Sănătate și prevenție

„Sănătatea este o stare de bine completă, fizică, mentală și socială, și nu doar absența bolii sau a infirmității” (OMS, 1948). Sănătatea și starea de bine sunt esențiale pentru toată lumea, peste tot.

Abordarea bazată pe drepturile omului

Este un cadru conceptual pentru procesul de dezvoltare umană, bazat pe standardele internaționale privind drepturile omului și orientat spre promovarea și protejarea acestor drepturi.

Activități intergeneraționale

Se referă la ceea ce există sau se întâmplă între generații. Activitățile intergeneraționale au potențialul de a promova în mod eficient participarea socială și, în același timp, de a combate segregarea între generații și discriminarea.

Abordarea care vizează întreg parcursul vieții

Această abordare sugerează că rezultatele privind sănătatea indivizilor și ale comunității depind de interacțiunea unor factori de protecție și risc pe parcursul întregii vieți.

Învățarea pe tot parcursul vieții

Activitățile de învățare continuă oferă oportunități constante pentru dezvoltare personală la vârste înaintate și pentru învățare într-un context intergenerațional.

Sunt seniorii discriminați în sectorul medical?

Sociolog Ionuț ARDELEANU

În continuare, vom explora impactul discriminării pe criteriul vârstă în domeniul asistenței medicale prin interviul Nenei Georgantzi, manager pentru drepturile omului la AGE Platform Europe, alături de informațiile oferite de alți cercetători europeni, acordat Medscape (www.medscape.com), un website care oferă o serie de resurse în domeniul asistenței medicale.

Oamenii trăiesc mai mult în Europa. Speranța de viață a crescut pe continent cu aproximativ 12 ani între 1960 și 2022. În ciuda progresului mai lent în timpul pandemiei de COVID-19, tendința pare să continue. Acest lucru înseamnă că atitudinile discriminatorii față de seniori trebuie să se schimbe rapid, chiar și în rândul profesioniștilor din domeniul sănătății.

Asistența medicală nu este scutită de atitudini discriminatorii

O cercetare publicată în jurnalul PLOS ONE în anul 2020 a constatat că vârsta a fost un factor determinant în stabilirea persoanelor care primesc proceduri sau tratamente medicale. Un studiu a adus dovezi clare referitoare la faptul că persoanele în vârstă sunt excluse din studiile clinice, chiar și atunci când studiile sunt pentru boli care apar mai târziu în viață, cum ar fi Parkinson.

„În asistența medicală există diferite niveluri

de vârstă”, a explicat Hannah Swift, lector în psihologie socială și organizațională la Universitatea Kent, Regatul Unit.

Discriminarea pe criteriul vârstă este încorporată în legile, regulile și practicile instituțiilor, a explicat ea. Acest lucru a devenit deosebit de evident în timpul pandemiei, când profesioniștii din domeniul sănătății au trebuit să decidă pe cine să trateze, posibil folosind vârsta ca factor pentru a lua unele dintre aceste decizii, a spus ea.

„Când oamenii sunt clasificați, este posibil să fie utilizate stereotipuri, presupuneri și așteptări cu privire la vârstă/grup de vârstă pentru a lua decizii și acolo pot apărea erori”. Aceasta a adăugat că atitudinile care lezează persoanele vârstnice devin evidente și la nivel interpersonal prin folosirea unui limbaj care favorizează sau oferind ajutor inutil persoanelor în vârstă, pe baza ipotezelor despre abilitățile lor cognitive și fizice.

„Vârsta înaintată este adesea asociată greșit cu nivelurile în scădere a sănătății și a activității”, a spus dr. Ittay Mannheim, cercetător postdoctoral în domeniul îmbătrânirii la Universitatea Deschisă din Țările de Jos. „Adulții în vârstă reprezintă un grup foarte divers, variind în multe aspecte, inclusiv în ceea ce privește starea de sănătate. Acest stereotip poate influența modul în care profesioniștii din domeniul sănătății interacționează cu ei, presupunând probleme de fragilitate sau memorie pur și simplu bazate pe vârstă. Este important să recunoaștem că a fi mai în vârstă nu înseamnă neapărat a fi bolnav.”

Cercetarea lui Mannheim a constatat că profesioniștii din domeniul sănătății se împotrivesc

Foto: dignitycareutah.com

adesea să utilizeze tratamente bazate pe tehnologie persoanelor în vârstă din cauza atitudinilor negative față de vârsta înaintată. „Deci, de fapt, o barieră în calea utilizării acestor tehnologii ar putea fi faptul că profesioniștii din domeniul sănătății nu cred că cineva le poate folosi sau nici măcar nu va fi oferită ca alternativă pentru că persoana arată în vârstă”.

Impactul atitudinilor negative

Discriminarea are un impact asupra bunăstării fizice, mentale și sociale a victimelor sale. Studiul PLOS ONE realizat la nivel global a constatat că discriminarea a fost asociată cu o stare de sănătate semnificativ mai slabă a adulților în vârstă în toate țările analizate. Aceeași echipă de cercetare a calculat că aproximativ 6,3 milioane de cazuri de depresie în întreaga lume sunt legate de discriminarea bazată pe vârstă.

Alte cercetări au arătat că expunerea la stereotipuri negative asupra vârstei influențează dorința de a adopta un stil de viață sănătos, în plus față de creșterea riscului de evenimente cardiovasculare.

Ce se poate face?

„Profesioniștii din domeniul sănătății interacționează frecvent cu adulții în vârstă într-un mod care scoate în evidență vulnerabilitățile acestora, ceea ce poate consolida stereotipurile

negative despre persoanele în vârstă vulnerabile sau bolnave”, a spus Swift. „Cu toate acestea, nu toți adulții în vârstă se potrivesc acestor stereotipuri. Mulți pot trăi bine și independent. Poate că educația în domeniul sănătății ar trebui să includă mementouri ale experiențelor diverse ale persoanelor în vârstă, mai degrabă decât să se concentreze doar pe momentele în care au nevoie de ajutor.”

Cercetările indică faptul că, deși s-au înregistrat progrese în formarea geriatrică și îngrijirea persoanelor în vârstă de către instituțiile de educație medicală, este încă nevoie de o educație și formare îmbunătățită la toate nivelurile de asistență medicală geriatrică, inclusiv administratorii de spitale, medici, asistente medicale, personal de îngrijire.

„În general vorbind, ceea ce învață profesioniștii din domeniul sănătății despre îmbătrânire tinde să se concentreze mai mult pe aspectele biologice”, a spus Mannheim. Cu toate acestea, s-ar putea să nu înțeleagă pe deplin ce înseamnă să fii bătrân sau cum să interacționezi cu persoanele mai în vârstă, în special în ceea ce privește tehnologia. Este important să creștem gradul de conștientizare cu privire la vârsta înaintată, deoarece, din experiența mea de lucru cu profesioniștii din domeniul sănătății, chiar și un singur atelier despre felul în care trebuie abordată vârsta înaintată poate avea un impact profund. Participanții răspund adesea cu surprindere, spunând ceva de genul: „Uau, nu m-am gândit niciodată la asta înainte.”

Mannheim a spus că instruirea furnizorilor de asistență medicală pentru a înțelege mai bine procesul de îmbătrânire ar putea ajuta la reducerea oricăror prejudecăți pe care le-ar putea avea și îi poate pregăti mai bine pentru a răspunde adecvat nevoilor pacienților mai în vârstă.

„Nu putem devaloriza viețile persoanelor în vârstă pur și simplu pentru că sunt mai în vârstă. Este crucial pentru noi toți, în special pentru guverne, să ne recunoaștem responsabilitatea de a proteja și promova drepturile omului pentru indivizii de toate vârstele. Dacă nu reușim să facem acest lucru, strategiile la care am asistat în timpul acestei pandemii se vor repeta în viitor”, a declarat Nena Georgantzi, dr., manager pentru drepturile omului la AGE Platform Europe, o rețea UE de organizații ale și pentru seniori.

Agentul social – salariat sau colaborator

Consilier Mircea Stelian ARMEAN
Asociația C.A.R.P. Prima-Tim Timișoara

Activitatea Asociației C.A.R.P. Prima-Tim Timișoara este orientată cu prioritate pentru asigurarea de servicii membrilor săi, atât la sediul nostru, cât și în teritoriu.

Având în vedere că 35% dintre membrii noștri au domiciliul în alte localități decât Timișoara, a trebuit să găsim soluții eficiente pentru a duce serviciile la ei acasă. Astfel am format și dezvoltat o echipă de agenți/încasatori de teren care să ducă imaginea și serviciile asociației „*acasă la membru*”, în localitatea de domiciliu a acestuia.

Sigur că întrebarea firească este legată de statutul acestor agenți/încasatori: salariați sau colaboratori?

Este evident că fiecare din cele două variante are puncte tari și puncte slabe, dar analiza trebuie să ne conducă spre varianta cu cele mai multe puncte tari și la maximizarea eficienței activității.

Asociația noastră a optat în urmă cu 10 ani pentru varianta de colaboratori externi persoane fizice autorizate și în susținerea acestei opțiuni am avut în vedere mai multe argumente:

- Un control mai bun asupra realizărilor fiecărui agent/mandatar;
- Recompensarea proporțională cu activitatea desfășurată cuantificată în funcție de volumul de muncă și documentele întocmite;
- Prestarea anumitor servicii direct la membrul beneficiar fără a fi necesar un drum suplimentar la sediu;
- Plata împrumuturilor din limita de competență

a agenților/mandatari direct din încasări;

- Creșterea implicării agenților/mandatari în rezolvarea operativă a problemelor membrilor din teritoriu.

În prezent avem 16 agenți/mandatari de teren care își desfășoară activitatea în 8 sedii fixe și 8 la domiciliul membrilor.

Cum funcționează practic această activitate?

Cu fiecare dintre acești agenți/mandatari s-a încheiat un contract de prestări servicii/mandat în care sunt stipulate drepturi și obligații reciproce; în cele două anexe sunt prevăzute operațiunile pentru care au competențe, respectiv sumele cu care sunt recompensate aceste operațiuni.

ANEXA 1 - procedura privind modul de realizare a obligațiilor din contractul de prestări servicii/mandatar.

ANEXA 2 – modul de calcul a sumelor cuvenite pentru operațiunile pe care mandatarul le efectuează pentru membrii din portofoliul lui: încasare cotizații și contribuții, încasare rate, înscrieri de membri noi, acordarea și plata împrumuturilor până la 5.000 de lei sau în limita soldului, ajutoare nerambursabile și ajutoare de deces, retrageri de membri, urmărirea restanțierilor la împrumuturi și cotizații.

Fiecare agent/mandatar are în dotare calculator și imprimantă pentru punctele fixe, sau tabletă și imprimantă termică mobilă pentru cei care merg la domiciliul membrilor. Calculatoarele și tabletele sunt conectate la serverul central astfel încât agenții de teren au acces în timp real, pe baza de conexiune VPN, la baza de date a membrilor, unde identifică situația la zi a membrului, înregistrează operațiunile pe care le efectuează, și emit chitanța pe care o înmânează membrului. Operațiunea este înregistrată în baza de date în timp real.

Agenții/mandatari fac operațiuni de încasări și plăți conform competențelor din contract, iar banii care le rămân în urma acestor operațiuni, sunt depuși la CEC în contul curent al asociației pe baza convenției pe care o avem cu aceștia. În toate localitățile în care își desfășoară activitatea agenții/mandatari sunt agenții CEC. În acest fel sumele ajung la dispoziția asociației fără a mai fi necesară deplasarea agentului/mandatar la sediul nostru, eliminând astfel riscul de a face depășiri cu sume mari de bani. Programul informatic ne permite să avem permanent controlul soldului de casă a fiecărui agent/mandatar.

Prin programul informatic pe care îl folosim, în prima decadă a lunii următoare, centralizăm situația realizărilor pe fiecare agent/mandatar în funcție de operațiunile efectuate în luna precedentă și cuantificarea acestor realizări în lei.

Se generează un raport de activitate lunară. Acest raport de activitate cuprinde în sinteză re-

Doamna Marioara CIORDAȘ – agent/mandatar pentru zona arondată (8 localități) are în portofoliu peste 500 de membri. În anul 2024 a acordat 163 de împrumuturi în valoare totală de 1.320.200 de lei și a încasat de la membri 1.782.200 de lei.

alizările pe tipuri de activități desfășurate cuantificate în lei. Acest raport este anexa la factura pe care persoana fizică autorizată o întocmește pentru încasarea sumelor de bani cuvenite. Prin programul achiziționat de către asociație și prin împuternicirea pe care fiecare PFA ne-a dat-o se întocmește e-factura și o încarcă pe platforma ANAF, astfel încât agentul/mandatar nu mai are grija acestei operațiuni.

Asociația noastră a venit în sprijinul agenților/mandatari prin acordarea de asistență contabilă de specialitate pentru conducerea contabilității în partidă simplă ca și PFA și la întocmirea și depunerea Declarației unice 212.

În concluzie putem spune că activitatea de gestionare a membrilor domiciliați în alte localități decât Timișoara prin agenți/mandatari, soluție pe care am adoptat-o, satisface nevoile membrilor, care sunt multumiți de serviciile primite și, în același timp, ne asigură la nivel de asociație un control bun asupra activității din teritoriu.

De la seniori învățăm demnitatea și omenia

Ioan VLAD și Ileana CIZMAȘ (UZPR)

Cum spune și titlul articolului, acesta a fost genericul sub care în orașul de pe Cerna - Hunedoara, s-a desfășurat recent o inedită activitate educativă organizată de Asociația C.A.R.P. „Speranța” Hunedoara (președinte Delian Dorel Rotar) cu participarea iubitorilor de arta scrisului - componenți ai cercului de creație literară și jurnalism „Speranța”, elevi ai Școlii Gimnaziale Nr. 2 Hunedoara (director prof. Anca Maria Lucaciu) și membri ai Casei familiale „Maranata”.

Activitatea a fost sprijinită de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România (președinte Sorin Stanciu), ziarul „Accent Media” (director Cornel Poenar) și Centrul Educativ „Copii și Tineri pentru Comunitatea Europeană”.

Au vorbit auditoriului ec. Delian Dorel Rotar, Vili Orășan (consilier C.A.R.P. „Speranța”) și Ilie Dumitru. S-a punctat rolul dragostei și respectului față de oamenii în vârstă, de seniori, de la care se poate învăța cinstea, demnitatea, omenia, dragostea de muncă și curajul cu care se poate răzbate pe cărările vieții.

Nu a lipsit îndemnul ca tinerii jurnaliști din lumea presei să depună mai mult efort, conștiință și multă voință. Tot cu această ocazie s-a finalizat concursul de jurnalism pe tema „Bunicii - model de demnitate și omenie”. Câștigătorii au primit diplome, cărți și dulciuri. Iată și un scurt comentariu pe marginea lucrărilor trimise la concurs și semnat cu profesionalism de prof. dr. Crișan Roxana Mădălina, în calitate sa de președinte al juriului. Bunicii sunt simbolul iubirii necondiționate, reazemul nepoților, protectorii și primii „dascăli”, cei care oferă, cu sau fără voie, lecții de viață propriilor nepoți. Așa cum afirmă în compunerea ei Tatiana Ceucă, buni-

cii sunt cei care conferă nepoților sentimentul de siguranță, de căldură și împlinire, îi învață despre puterea credinței și Biserica, dar și de avantajele de care beneficiază nepoții, în comparație cu traiul din copilărie al bunicilor, care era de multe ori dificil, lipsit de binefacerile copilăriei moderne.

Pentru Pavel Nicu Alexandru, bunicii iubitori ce-și antrenează nepotul în tot felul de activități distractive, au rămas în sufletul și memoria acestuia, iar casa lor este descrisă drept un loc de basm, fiind împrejmuțată de copacii „fortăreață”, care par să străjuiască acea casă de vis.

Claudia Ceucă ne prezintă bunicii care o învață ce înseamnă munca, dar și roadele ei dulci și care o îndeamnă să aprecieze lucrurile simple, oferite din inimă, așa cum bunica se bucură de micul buchet de flori oferit de nepoțița sa. Felicia Lăcrămioara Muntean zugrăvește foarte frumos casa bunicilor, pe care o prezintă drept o casă de vis, aducând în prim-plan „darul” de a avea posibilitatea să crească alături de bunicii săi, fie și numai în perioada vacanțelor. Ea rememorează cu drag și cu nespuse aprecieri momentele petrecute alături de buni, afirmând cu atât de multă sinceritate și respect că „în colțul acela al memoriei mele, unde timpul păstrează rădăcinile amintirilor, acolo întotdeauna cerul va fi albastru, iar norii vor fi pufoși și vor alerga cu o viteză amețitoare pe cer, pentru că acolo mereu soarele va străluci”.

Iubirea bunicilor este laitmotivul tuturor acestor compuneri, care surprind atât de frumos relația dintre buni și nepoți, dăruirea necondiționată a bunicilor, puterea propriului exemplu pe care aceștia îl oferă, lecțiile atât de importante pe care nepoții le primesc de la bunicii lor, un model al demnității și onestității.

„Anul Eminescu” a debutat (și) la Galați...

Cătălin ENICĂ, Asociația C.A.R.P. Galați

Pașii Poetului vor fi călcat sau nu pe aleile parcului omonim, unde gălățenii i-au așezat în memoriam inegalabilă statuie, însă, fără îndoială, ecourile genialității sale subzistă în conștiința fiecăruia dintre noi, ca însemn al apartenenței și al legitimității. De aceea îi sărbătorim în fiecare an ziua de naștere - summum simbolic al tuturor realizărilor noastre culturale, pentru care modelul său constituie un corolar. În acest onorant (dar și exigent) context a fost organizat la C.A.R.P. Galați: Simpozionul „175 de ani cu Mihai Eminescu”, eveniment cu o largă audiență, pentru care consacratul loc de întâlnire, sala bibliotecii, s-a dovedit neîncăpător. Programul a debutat, sub semnul lui Eminescu însuși, cu Doina („De la Nistru, pân’ la Tisa”), recitată magistral de prietenul fidel al Salonului Cultural, actorul Vlad Vasiliu, de la Teatrul Dramatic „Fani Tardini”. Au urmat expunerile teoretice, între care s-au inserat noi și noi recitări, menite să illustreze creația eminesciană și să conserve starea emoțională a publicului. Eu, ca reprezentant al Universității „Dunărea de Jos”, am evidențiat rolul publicisticii în opera eminesciană, insistând pe vocația sintezei, pe geneza comună a textelor și pe consubstanțialitatea ideatică. Colegul meu George Lateș, de la Universitatea „Danubius”, a prezentat „Un triptic eminescian în contextul Zilei Culturii Naționale”, expozeu axat pe originalitatea formulei poetice eminesciene, pe jubileul marcat anul acesta și pe locul lui Eminescu în memoria afectivă a gălățenilor. Din partea Inspectoratului Școlar al Județului Galați a vorbit Eleny Cojocar, inspectoare de limba română, care a abordat problema creației eminesciene în programa școlară, reliefând și aspectele pozitive și pe cele negative ale „prezenței” lui Mihai

Eminescu în programe, în manualele alternative, dar a făcut și aprecieri în ce privește textele selectate pentru diferite concursuri. Ce și cum se studiază din opera eminesciană rămâne oricum o problemă în discuție, cu posibilități și obligații presante de îmbunătățire! O plăcută surpriză ne-au oferit apoi Florina Diaconeasa și colega sa Monica Filote, de la Biblioteca „V.A.Urechia”, care au realizat și prezentat o microexpoziție de carte eminesciană, cu exemplare princeps, rare, apărute la edituri de mult dispărute și îngrijite de eminescologi pasionați din alte vremuri. Am admirat scriitura originală și traduceri, ilustrațiile și portretele Poetului (dintre care, unul realizat de gălățeanul Camil Ressu!). Recitalul de poezie, care a contrapunctat desfășurarea întâlnirii în ansamblul său, a continuat și în partea a doua a simpozionului. S-au rostit versuri în limba română și traduceri eminesciene în limbile: engleză (Leon Levițchi, Andrei Bantaș), franceză (Constantin Frosin) și turcă. S-au remarcat cu acest prilej Aurelia Caragea, profesoară la Colegiul Național „Costache Negri”, fosta sa elevă, Alina-Beatrice Cheșcă, de la Universitatea „Danubius” și Abdula Gülten Nazare, președinta Centrului de cercetare și cultură turcă „Dunărea de Jos”.

În final, generosul inițiator, organizator și moderator al Simpozionului, profesorul Ghiță

Foto: Bogdan MIHĂILESCU

Foto: Bogdan MIHĂILESCU

Nazare, le-a oferit ocazia de a-și expune părerile și altor participanți la eveniment, ocazie cu care am receptat expresii diverse și interesante ale adeziunii la eminescianism: Violeta Ionescu a sintetizat un studiu despre instituțiile științifice ale lui Eminescu, pe care-l consideră un precursor al lui Einstein. Sterian Vicol a susținut o pledoarie pentru cultură în era posterității eminesciene, dând exemplul revistei „Porto-Franco”. Georgeta Oană-Muscă, Gheorghe Avieritei și Cecilia Solomon i-au dedicat Poetului poeme pline de sensibilitate. Vasile Manole a schimbat puțin tonalitatea expunerii printr-o serie de epigra-

me de inspirație eminesciană, plăcute și deconectante. O foarte interesantă, deși scurtă, intervenție a avut profesorul universitar Nicolae Taftă cu privire la arta traducerii. Iar medicul Nicolae Bacalbașa i-a făcut, mai în glumă, mai în serios, câteva „precizări juridice” actorului Vlad Vasiliu, cel care încheiase simpozionul cu versurile satirice din finalul Scrisorii III. Pentru contribuția esențială la reușita Simpozionului, principalii „actori” ai evenimentului au fost recompensați de C.A.R.P. cu „Diploma de Excelență”. Ceea ce poate fi premisa unor alte afirmări în „Anul Eminescu”, pe care abia l-am început!

Doina

Mihai Eminescu

De la Nistru pân' la Tisa
Tot românul plânsu-mi-s-a,
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.
Din Hotin și pân' la mare
Vin muscalii de-a călare,
De la mare la Hotin
Mereu calea ne-o ațin;
Din Boian la Vatra-Dornii
Au umplut omida cornii,
Și străinul te tot paște
De nu te mai poți cunoaște.
Sus la munte, jos pe vale
Și-au făcut dușmanii cale,
Din Sătmar pân' în Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet român săracul!
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se-ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nici e vară vara lui,

Și-i străin în țara lui.
De la Turnu-n Dorohoi
Curg dușmanii în puhoi
Și s-așează pe la noi;
Și cum vin cu drum de fier
Toate cântecele pier,
Zboară păsările toate
De neagra străinătate;
Numai umbra spinului
La ușa creștinului.
Își dezbracă țara sânul,
Codrul - frate cu românul -
De secure se tot pleacă
Și izvoarele îi seacă -
Sărac în țară săracă!
Cine-au îndrăgit străinii,
Mâncă-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia,
Și neamul nemernicia!
Ștefane, Măria ta,
Tu la Putna nu mai sta,

Las' arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija sfinților
În sama părinților,
Clopotele să le tragă
Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă,
Doar s-a-ndura Dumnezeu,
Ca să-ți mântui neamul tău!
Tu te-nalță din mormânt,
Să te-aud din corn sunând
Și Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori,
Îți vin codri-n ajutor,
De-i suna a treia oară
Toți dușmanii or să piară
Din hotară în hotară -
Îndrăgi-i-ar ciorile
Și spânzurătorile!

(1 iulie 1883, revista Convorbiri literare)

Davai coif, davai brățări!

Jurnalist Ionuț CRIVĂȚ

Istoria are, din păcate, nărvul de a se repeta dacă nu învățăm nimic din focurile ei. Cum ne-am fript în 1916 cu Tezaurul trimis în Rusia țaristă, așa am pățit acum, păstrând proporțiile cu micul tezaur dacic. Omul, de esență divină, în general este un mare iubitor de artă, cultură, istorie și civilizație. Românul, în mod particular, asemeni. De aceea, dorește să împărtășească și altor popoare ce are el mai de preț și special, spre exemplu, niște artefacte de valoare inestimabilă, mărturie a trăinicieii noastre pe aceste meleaguri, un fel de certificate de naștere. Artefacte care, într-o țară, care ține la trecutul ei, sunt păstrate în seifuri extrasecurizate, în muzee celebre și păzite cu arma la picior, și nu plimbate ca pe sfintele moaște pe la diverse expoziții din lume până când dispar în neant.

Ce-ar fi fost ca englezii să facă la fel cu Coroana Sfântului Eduard (care este ferecată în Turnul Londrei), sau americanii cu Declarația de Independență (expusă în clădirea Arhivelor Naționale din Washington), francezii cu Joyeuse, adică sabia lui Carol cel Mare (păstrată la Luvru), ori egiptenii cu masca lui Tutankhamon (de la Muzeul Egiptean din Cairo)? Fără îndoială că și cele expuse acolo sunt replici fidele care înlocuiesc adevăratele comori. Ei, numai nouă ni se putea întâmpla așa ceva. La simpla căutare pe google, acum câteva luni, dacă tastați *Tezaurul de la Coțofenești* primeați niște informații utile și atemporale. Acum e ca în bancul cu lupii veniți la stână și surpinși de ciobănescul deprins cu tehnicile ninja. Primul lup bagă capul prin gard și primește o scatoalcă, de-i mută botul.

-Ce-i, îl întrebă ce-l de-al doilea lup, văzându-l că se ține de bot, ce s-a întâmplat? Nimic, intră tu primul, că pe mine mă umflă râsul! Așa

și pe noi, ne-a cam umflat râsu`-plânsu`. Deci, Coifului, descoperit în anul 1928 în satul Coțofenești, comuna Poiana Vărbilău, județul Prahova, de un elev al școlii primare din localitate, o piesă din aur masiv, aproape intactă, cântărind 770 de grame îi lipsea doar partea superioară a calotei, în rest, nici un detaliu de decor nu era deteriorat. Cam asta citeam despre acest artefact, vechi de aproape 2500 de ani. Adică, mai vechi decât religia noastră creștină, mai vechi chiar decât Decebal. Îi mai trebuiau vreo 500 și ceva de ani și era de-o vârstă cu piramidele din Valea Regilor. Istoria noastră, cu adevărat milenară, a pierit în câteva minute. Vom vorbi mult și bine despre Coiful dacic și despre brățările de la Sarmisegetuza, așa cum vorbim, în vânt, despre Tezaurul de la Moscova. Bref. Reversul medaliei. Vă spune ceva numele de Radu Dogaru? Nu, cum nu? Este celebru în lumea artei. Dar mai celebră este maică-sa din comuna Caraliu, județul Tulcea care a pus pe foc, în loc de coceni, șapte tablouri de valoare inestimabilă. Cu siguranță vă amintiți că în urmă cu vreo 13 ani, mai precis pe 16 februarie 2012, în trei minute, șapte tablouri de valoare universală (de Monet, Picasso, Gauguin, Matisse, De Haan, Lucian Freud) au fost furate din Muzeul Kunsthal, Rotterdam de trei românași. Ne-am răzbunat anticipat, nu?

O mică, dar fabuloasă parte din tezaurul milenar nu a fost trimisă rușilor, pentru că, din fericire, nu fusese descoperită la vremea respectivă. La ceasul când apare acest articol, cu siguranță nu s-au găsit valoroasele piese și, cu siguranță, nu se vor mai găsi vreodată. Avem doar suspecti arestați, muzeul din Olanda care se spală pe mâini și conducerea Muzeului Național de Istorie demisă. Nimic concludent, ceea ce este cert, este faptul ca ele au existat și că am apucat să învățăm despre ele la lecția de istorie (care va dispărea și ea!). O altă declarație pe care trebuie s-o luăm ca pe o certitudine, având în vedere circumstanțele, este cea a unui detectiv de artă, Arthur Brand, care crede că există o șansă de 50% ca hoții care au furat Coiful de la Coțofenești și cele trei brățări dacice să fi topit artefactele, pentru aur. Este foarte plauzibil. Aici intervine complexul colecționarului hoț. Dacă acela care ar fi comandat (prin absurd) furtul ar fi un colecționar fanatic, în ceea ce ne privește unul dus cu pluta, de ce ai fura un artefact pe care nu ai unde să-l expui, să te lauzi cu el, la prieteni, la amante, la mama soacră!? Dormi cu dacicul coif la capul patului, pe noptieră pe post de abajur la veioză? Intervine aici și notorietatea

Peste 40 de vagoane au transportat între 1916-1917 tezaurul românesc în Rusia țaristă

artefactului. Câți colecționari din lumea largă au auzit de Coiful de la Coțofenești, având în vedere că analfebeți de aici, din România, știu doar că Dacia este o marcă de mașină, nu și un regat legendar.

Tezaurul național, între Rusia țaristă și România regală

După cum se știe, între 1916-1917, tezaurul României este trimis în Rusia în timpul primului război mondial. El includea tezaurul Băncii Naționale a României, valori aparținând unor diverse bănci românești private, societăți comerciale, persoane particulare, colecții de artă, bijuterii, arhive, etc. Scopul a fost acela de a adăposti acele valori inestimabile de armatele Puterilor Centrale, care ocupaseră o parte însemnată a României și amenințau să ocupe întreg teritoriul țării. Au fost două transporturi. Primul, între 12 și 14 decembrie 1916, în gara Iași, s-au încărcat în 17 vagoane un număr de 1.738 de casete în care se afla depozitat aurul, deținut sub formă de lingouri și monede diverse (dintre care majoritatea erau mărcile germane și coroanele austriece), în valoare totală de 314.580.456,84 lei aur. La acestea s-au mai adăugat două casete, conținând bijuteriile Reginei Maria, evaluate la 7.000.000 de lei. Cel de-al doilea, avea loc în iulie-august 1917. Trenul avea 24 de vagoane, din care trei vagoane reprezentau valorile Băncii Naționale, cu o valoare declarată de 1.594.836.721,09 de lei, dintre care aur efectiv în valoare de 574.523,57 de lei, arhiva evaluată la 500.000 de lei, iar restul reprezentând titluri, efecte, depozite și alte valori. Valorile Casei de Depuneri ocupau 21 de vagoane, respectiv 1.661 de casete, al căror conținut era estimat la circa 7,5 miliarde de lei potrivit site-ului wikipedia.

În februarie 1917, la Petrograd (Orașul lui Petru cel Mare), se aprinde scânteia revoluției din februarie, care o va precede pe Marea Revoluție Rusă, din Octombrie. Sărăcia lucie care pustiise, cu ajutorul războiului întreaga Rusie își spunea cuvântul, iar imperiului țarist, deja urcat pe eșafod, îi fugea scaunul de sub picioare. Pe 15 martie, țarul Nicolae al-II-lea abdică forțat, vine un guvern provizoriu, apoi, victorios, Vladimir Ilici Lenin care înlătură, în 25 octombrie, guvernul provizoriu, preia puterea. Nebunia merge înainte, până la Moscova, unde garda de cazaci însărcinată cu paza tezaurului românesc a trecut de partea revoluției. De aici, povestea se știe, de peste 100 de ani, ne rugăm și primim cu țărâita câte o părticică din Tezaurul României, returnat parțial, în vreo trei etape, dar tot au mai rămas peste 90 de tone de aur!

De-a lungul timpului au avut loc trei restituiri parțiale ale tezaurului. Prima în 16 iunie 1935 când 17 vagoane, încărcate cu 1.443 de lăzi, provenind de la Moscova, din ordinul guvernului URSS care a decis să restituie României o parte din bunurile care au fost depozitate la Kremlin, ce-a de-a doua în 1956 când pe lista bunurilor restituite figurau Tezaurul de la Pietroasele, tablouri semnate de Nicolae Grigorescu, vase

Brejnev: “Aur, care aur? Ne-ați dat nouă aur!?”

În 1965, președintele României, Nicolae Ceaușescu, a abordat din nou problema tezaurului în prima sa vizită la Moscova, dar reacția lui Leonid Brejnev, instalat imediat în fruntea partidului după înlăturarea lui Hrușciov, a fost furibundă, acesta s-a arătat extrem de revoltat când s-a pus problema tezaurului. ”Aur, care aur, de unde aur, ne-ați dat nouă aur, din contră cheltuielile de război au fost cu mult mai mari, iar pagubele pe care trebuia să le plătească România ca despăgubire pentru Rusia depășesc cu mult valoarea tezaurului”, a fi replicat președintele sovietic.

liturgice din aur și argint, cărți și miniaturi vechi, bijuterii, icoane, tapițerii, obiecte de cult religios etc. În 2008 ce-a de-a treia și ultima restituire parțială a constat într-un set de 12 monede de aur, ce provin din primul transport al Tezaurului la Moscova, din primul tren și din prima ladă. Așa, ca o compensație simbolică, nu istorică...

Tezaurul de la Pietroasele, printre puținele și de valoare vestigii recuperate în 1956

Ce probleme de natură juridică au persoanele vârstnice

Domnul Ioan Stăiculescu este avocat definitiv al Baroului București, specialist în Drept Comercial, Drept Administrativ, Drept Civil, Drept Fiscal, precum și Dreptul Familiei. Domnia sa, juristul Asociației C.A.R.P. „OMENIA” și al Federației Naționale „OMENIA”, este omul care ne călăuzește prin hățișul legislativ și care a avut amabilitatea să ne prezinte care sunt problemele cele mai stringente din punct de vedere juridic cu care se confruntă membrii caselor de ajutor reciproc ale pensionarilor.

Avocat
Ioan STĂICULESCU

Unul dintre serviciile de care beneficiază membrii Asociației C.A.R.P. "OMENIA" București este și acela de consultanță juridică gratuită acordată în ultimii 25 de ani de către domnul avocat. S-a constatat pe parcursul desfășurării activității că acest serviciu este util pentru pensionari, întrucât furnizează informații care răspund unor situații juridice cu care pensionarii se confruntă adeseori. Care sunt acestea? Are cuvântul specialistul nostru.

Problemele cu care se confruntă membrii sunt de natură diversă, dar cel mai des întâlnite spețe în practică sunt cele legate de drepturi la pensie. În contextul schimbărilor legislative recente din acest domeniu, s-a înregistrat un număr destul de mare de pensionari care au solicitat consultanță de specialitate în această materie, preocupați fiind de aplicarea noii legislații în ceea ce-i privește și mai ales dacă drepturile le-au fost corect recalculate.

O altă problemă juridică destul de des întâlnită în rândul pensionarilor ține de materia succesorală, mai ales în contextul în care există o preocupare permanentă pentru protecția juridică a soțului supraviețuitor înaintea celorlalți moștenitori, în special atunci când relațiile dintre părinți și copii nu sunt de fiecare dată dintre cele

mai bune.

Această situație juridică este una destul de complexă, existând preocuparea ca soții să se protejeze reciproc, asigurându-se încă din timpul vieții că cel rămas nu va avea de suferit, sau nu va fi pus într-o situație de inferioritate înaintea celorlalți moștenitori. Sunt multe întrebări la care pensionarii trebuie să-și ofere un răspuns, mai ales că situația economică face ca aceștia să locuiască în continuare în același imobil cu copiii. Faptul de a trăi și a gospodări împreună, până la vârste înaintate, mai ales și datorită faptului că există dificultăți reale de a achiziționa un imobil în care copiii să-și întemeieze separat de părinți o familie a lor, face ca neînțelegerile dintre aceștia să se adâncească, mergând, în unele cazuri, până la exercitarea de abuzuri fi-

Foto: Shutterstock.com

zice, dar mai ales morale la adresa părinților din partea copiilor.

Sunt întâlnite și cazuri în care părintele este nevoit să apeleze la autorități pentru aplanarea unor astfel de conflicte, ajungându-se până la sancțiuni de natură contravențională pentru tulburarea ordinii sau liniștii publice, sau emiterea unui ordin de protecție.

Un alt aspect juridic des întâlnit în rândul pensionarilor este legat de problematica ce ține de fondul funciar. Unii membri sunt încă preocupați de aspecte ce țin de procedura de reconstituire a dreptului de proprietate, proces care a debutat în România încă din anul 1991 și care nu s-a finalizat nici în prezent. Alți membri sunt preocupați de aspectele legale ce țin de administrarea suprafețelor de teren redobândite în proprietate, mai ales cele care guvernează raporturile juridice cu arendașii.

Bineînțeles, membrii sunt interesați și de aspectele juridice pe care le implică redobândirea caselor naționalizate de regimul comunist după anul 1945, proces care a debutat în România la nivel legislativ în anul 1995 și nu s-a finalizat.

Alte situații întâlnite vizează persoanele rămase singure la vârste înaintate, care nu-și mai pot asigura independența financiară, sau care, din cauza unor afecțiuni medicale, nu se mai pot îngriji singure. Acestea sunt puse de cele mai multe ori în postura de a încheia acte juridice cu persoane din familie, sau din afara acesteia, prin

care-și înstrăinează proprietățile în schimbul unei rente viagere, sau prestării unei întrețineri până la sfârșitul vieții, continuând să locuiască în aceste proprietăți. Problema principală care se pune în astfel de situații este dacă vârsta persoanei care semnează astfel de acte juridice, precum și starea medicală a acesteia, îi permit să aibă reprezentarea consecințelor și are capacitatea juridică de a încheia astfel de acte.

Mai sunt, de asemenea, membri care sunt interesați de modalitatea în care sunt reglementate aspectele locative, mai ales în contextul în care majoritatea membrilor locuiesc în imobile care sunt administrate în cadrul unei Asociații de proprietari. Există neînțelegeri legate de modalitatea de calcul și stabilire a cotelor de întreținere, după cum există și litigii care apar între locatari.

S-au întâlnit, de asemenea, situații când unii membri au căzut victime ale unor înșelăciuni, profitându-se de vârsta înaintată a acestora, prin utilizarea de reclame mincinoase, aceștia fiind în situația de a achiziționa produse scumpe, cu plata prețului în rate, semnând contracte care conțin clauze greu de parcurs și de înțeles.

În aceste situații există un risc crescut ca persoanele care semnează astfel de contracte să nu mai poată recupera sumele de bani achitate, mai ales în condițiile în care aceste acte conțin clauze care au scopul de a-l pune la adăpost pe comerciantul care desfășoară practici înșelătoare.

Un mărtișor pentru dumneavoastră, doamnelor!

Foto: shutterstock.com

Un șnur alb împletit cu unul roșu, alături de o mică figurină simbolică, este oferit celor dragi pe 1 martie. Este mărtișorul, cel care a primit de-a lungul timpului semnificații diverse, de la vestitor al primăverii la simbol al renașterii naturii. Din 2017, tradiția este inclusă în lista patrimoniului imaterial al UNESCO. La câteva zile diferență, o altă mare sărbătoare, de data aceasta la nivel internațional, ne încântă și ne bucură sufletele, 8 Martie, Ziua Femeii, zi în care ne bucurăm de cel mai frumos dar pe care Dumnezeu L-a făcut omului.

La origini, obiceiul mărtișorului era legat de reînnoirea naturii cu ocazia venirii primăverii. Cu trecerea veacurilor, tradiția de mărtișor a primit și alte conotații, legate de optimism și credință. Forma mărtișorului a evoluat în timp, la origini fiind simbolizat printr-o monedă – de aur sau argint – la care se atașa o sfoară împletită din fire albe și roșii sau albe și negre.

Momentul primăverii trebuie să-l dedicăm cu mintea și cu sufletul acelor ființe minunate, pogorâte din Maica Sfântă, care ne sunt sau ne-au fost alături, bune, mame, soții, fiice și prietene. E totuși primăvară și întărind aceste cuvinte, un

mare poet al românilor, Grigore Vieru, spunea că „femeia este al cincilea anotimp, în care natura se odihnește, amintindu-și toate florile primăverii, toate privighetorile verii, toți strugurii toamnei și toate ninsorile iernii.”

Nu ne-ar ajunge o lună, un an, nici măcar o viață să vă mulțumim că sunteți, voi doamnele noastre dragi, alături de noi. Vacarmul vieții cotidiene, problemele sociale și economice care ne țin prinși, departe de voi, ar trebuie să le lăsăm la ușă atunci când venim acasă. La voi găsim înțelegeră, dragoste și cu-

vinte de mângâiere. Se spune că în spatele unui bărbat puternic stă o femeie puternică. Poate că așa este. Istoria ne-o demonstrează. Ați suferit, ați luptat și ați învins alături de noi, și pentru asta vă mulțumim.

Tradiția populară spune că persoana care poartă un mărtișor este ferită de rele și că aceștia îi merge bine tot anul. Așa să fie, tradiția este probată. Tot binele să se reverse asupra dumneavoastră, o primăvară superbă și un buchet de ghiocei, dăruit cu dragoste tuturor doamnelor din viața noastră și din lumea largă.

Bine ai venit, senină Primăvară!

“Femeia este izvorul puterii și al iubirii, o ființă care reprezintă frumusețea și sensibilitatea lumii.”
Mircea Eliade

ATENȚIE SENIORI: Un nou tip de fraudă prin conturile de WhatsApp

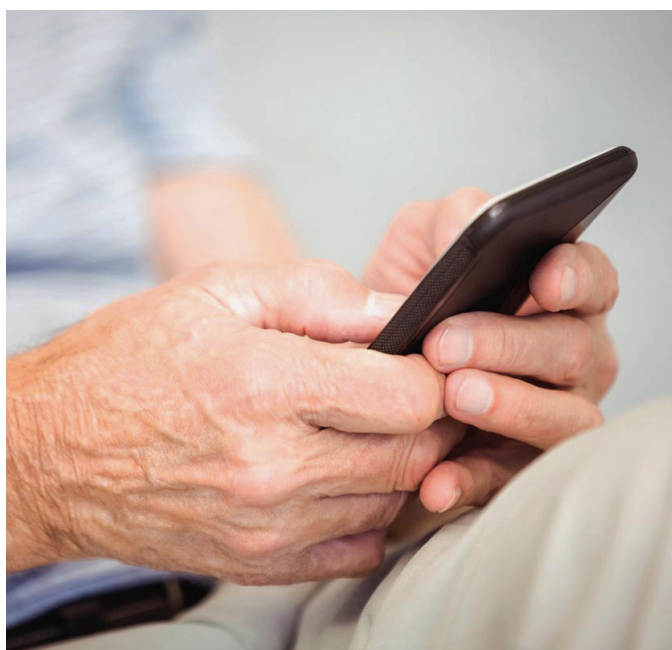
Suntem din ce în ce mai vulnerabili la înșelătoriile electronice care devin tot mai ingenioase. Carduri bancare, oferte pe internet, apeluri telefonice etc. Mai nou, a apărut un alt tip de fraudă la care persoanele vârstnice pot cădea ușor pradă unor astfel de practici. Majoritatea folosesc rețelele de socializare, comunică cu rudele și prietenii, iar acest nou tip de fraudă se face prin conturile de WhatsApp. Partenerii noștri de la InfoCons trag un semnal de alarmă, ne explică în ce constau astfel de practici și cum le putem evita.

Cum funcționează fraudă

În cazul de față, mesajul transmis de atacatori pe contul dumneavoastră de **WhatsApp** utilizează următorul text: „*Bună! Vă rog să o votați pe Adeline în acest sondaj, este fiica prietenei mele din București, premiul principal este o burse pentru învățământ gratuit în Franța, asta este foarte important pentru ea. Mulțumesc mult!*”, precum și un link către un site de phishing, care, de regulă, conține cuvintele „vote” și „dance”, iar la final extensia „.top/home”.

Astfel, după ce pagina web este accesată de persoanele în cauză, acestea observă două fete, una dintre ele fiind „Adeline” și un buton de vot, iar în clipa în care persoana dă click pe acest buton se deschide o fereastră tip pop-up (care apare brusc peste conținut, folosită pentru notificări, mesaje sau formule) în care se solicită „conectarea la WhatsApp pentru a putea vota”. În acest moment, utilizatorului i se solicită numărul de telefon.

Ulterior acestei etape, pe aplicația WhatsApp, aflată pe telefonul victimei, se primește un cod necesar pentru asocierea unui

dispozitiv, pe care victima îl introduce în fereastra pop-up, moment în care rămâne sub impresia că a „votat”. În realitate, utilizatorul a oferit atacatorilor acces la contul său de WhatsApp. Ulterior, va constata că au fost trimise mesaje neautorizate către întreaga agendă de contacte și că respectivul cont este totodată în posesia atacatorilor. S-a mai constatat și suspendarea contului de WhatsApp, ca urmare a acțiunilor de spam sau după ce persoane apropiate au informat păgubiții.

Precizăm că după asocierea dispozitivelor, mesajele transmise erau de două tipuri: fie replicau mesajul inițial, astfel atacatorii încercând să compromită prin aceeași metodă și alte conturi de WhatsApp, sau aveau un caracter urgent, mesaje în care se solicitau bani, de regulă suma de 1.800 de lei. Mesajul prin care se solicită bani conține textul „*Bună, poți să-mi împrumuți 1.800 de RON?*”

021.9615
FII INFORMAT!
 cunoaște-ți
 drepturile și
 exercită-le

Am nevoie pe cardul meu sau pe cardul Revolut, ți-i dau înapoi mâine”, după care se pune la dispoziție un nume de utilizator corespondent serviciului Revolut, precizând urgența prin mesajul „Acolo este alt nume pentru că mi-au blocat contul, dar trebuie urgent să fac o plată pe acest cont. Mulțumesc mult!”

În cazul în care victima trimite banii, atacatorii persistă și revin cu un mesaj în care se solicită suplimentar altă sumă de bani, respectiv 2.000 de RON, mesajul-capcană fiind următorul: „Îmi pare rău că te deranjez din nou, nu ai putea să transferi încă 2.000 acolo? Am calculat greșit puțin, îți voi returna totul mâine.”

Impact

- Accesarea site-ului fals transmis de atacatori și furnizarea codului de autentificare pot duce la compromiterea contului dumneavoastră.
- Compromiterea contului dumneavoastră pune în pericol lista de contacte cu care este asociat contul.
- Deturnarea contului de către atacatori poate duce la blocarea acestuia pe motiv de spam.
- Dacă dați curs cererilor atacatorilor și realizați transferul, puteți suferi pagube financiare fără posibilitatea de a recupera fondurile.

Ce să faceți dacă credeți că ați fost victima unui atac de tip smishin

- Dacă aveți în continuare acces la cont, accesați secțiunea Settings (Setări/Configurări), apoi selectați 'Linked Accounts' (Dispozitive asociate) și eliminați din listă dispozitivele necunoscute, apoi activați autentificarea în doi pași (2FA), dacă nu ați făcut-o deja.
- În cazul în care nu mai aveți acces la cont, va fi necesară contactarea Centrului de Ajutor pentru a face pașii necesari recuperării contului. Echipa DNSC (Directoratul Național de Securitate Cibernetică) a pus la dispoziție publicului larg și un ghid dedicat securizării și recuperării principalelor conturi social media, pe care îl puteți accesa și descărca de pe site-ul dnc.ro: <https://www.dnc.ro/pagini/ghid-retele-sociale>.
- Contactați imediat banca dumneavoastră, în cazul în care ați furnizat date de card sau de autentificare la contul dumneavoastră, sau dacă ați efectuat o plată către atacatori.
- Notificați pe căi diferite persoana a cărei identitate este folosită pentru a ajuta la soluționarea cât mai rapidă a confuziei generate de fraudă.

Cum să vă protejați

- Gândiți logic, citiți cu atenție când primiți un mesaj și nu acționați în grabă.
- NU faceți clic pe linkuri din mesaje text de la surse necunoscute. Nu apelați numere de telefon primite și nu răspundeți la astfel de mesaje suspecte.
- Nu furnizați niciodată informații sensibile prin SMS.
- Fiți atenți la mesajele text care vă solicită să acționați imediat sau să efectuați plăți în regim de urgență.
- Verificați asocierea dispozitivelor și ștergeți toate dispozitivele asociate.
- Activați autentificarea în doi pași (2FA), pentru a adăuga încă un nivel de securitate contului și a preveni pe viitor asocierea lor.

- Imediat ce v-ați recuperat accesul la cont, trimiteți un mesaj persoanelor care au primit mesaje nesolicitate din partea atacatorilor din contul dumneavoastră, pentru a evita să cadă la rândul lor în capcană.
- Contribuiți la propagarea informațiilor de conștientizare în acest caz! Cu cât mai mulți utilizatori sunt informați despre acest scenariu de atac, cu atât mai mic va fi numărul de potențiale victime.
- Raportați incidentul către DNSC (prin platforma PNRISC sau la telefon 1911) și către Poliția Română (petiții@politiaromana.ro) în cazul în care ați suferit pagube financiare.
- Antrenați-vă pentru a evita principalele amenințări din mediul online pe site-ul proiectului național de conștientizare sigurantaonline.ro.

InfoCons (www.infocons.ro) - Asociație Națională de Protecția Consumatorilor, unica organizație din România cu drepturi depline în Consumers International, este o asociație de consumatori neguvernamentală, apolitică, reprezentativă, de drept privat, fără scop lucrativ, cu patrimoniu distinct și indivizibil, independentă, întemeiată pe principii democratice, ce apără drepturile consumatorilor – membră fondatoare a Federației Asociațiilor de Consumatori.

Demersul terapiei logopedice în cazul dislaliei

Psiholog logoped Alina MIHĂESCU

Dragi părinți și bunici, continuăm și anul acesta cu sfaturi utile primite de la specialiști în domeniul psihologiei, sfaturi de care avem nevoie atunci când copiii și nepoții noștri se confruntă cu probleme de comunicare, învățare și socializare.

Dislalia este cea mai frecventă tulburare de limbaj întâlnită la copii, caracterizată prin dificultăți în articularea sunetelor sau a silabelor, mai exact:

- Înlocuirea unor sunete cu altele;
- Omiterea sunetelor;
- Adăugarea axestora în anumite cuvinte.

Demersul logopedic cuprinde șase etape:

1. Etapa pregătitoare care constă în exerciții de motricitate generală, motricitatea aparatului fonoarticulator, exerciții de respirație, dezvoltarea auzului fonematic, lateralitate, schema cor-

porală, structuri perceptiv-motrice. Această etapă se exersează în fiecare ședință terapeutică în primele 5-15 min.

Exercițiile fizice urmăresc fortificarea trunchiului, gâtului și membrelor, și se execută într-un mod ritmic, pentru facilitarea introducerii ritmului la nivelul vorbirii, și obligatoriu sunt însoțite de exerciții de respirație.

Pentru ca organele articulatorii să poată efectua mișcările necesare producerii corecte a vorbirii au nevoie de o mobilitate bună. Exercițiile de gimnastică fonoarticulatorie ajută la îmbunătățirea mișcărilor articulatorii și fonatorii implicate în pronunție, precum și la relaxarea musculaturii feței. Exercițiile de miogimnastică cuprind exerciții faciale, linguale, mandibulare, labiale, ale valului palatin și laringale.

Exercițiile de respirație sunt importante în pronunția corectă, deoarece prin aerul expirat se produce vibrația corzilor vocale necesare în emiterea sunetelor, iar copiii cu tulburări de lim-

baj nu au musculatura necesară actului de vorbire îndeajuns de dezvoltată.

Educarea auzului fonematic înseamnă dezvoltarea capacității de identificare și diferențiere a sunetelor. Mulți copii dislalici, deși dețin o motricitate articulatorie bună în pronunțarea corectă a sunetelor, totuși din cauza tulburărilor de auz fonematic, se află în imposibilitatea diferențierii a unuia sau mai multor foneme, și astfel s-au deprins cu o pronunție defectuoasă.

2. Etapa emiterii sunetului constă în patru moduri de obținere a fonemului.

În cadrul terapiei logopedice, modelul greșit nu se corectează, ci se elaborează de la început un nou model de pronunție a sunetului. Este necesar ca exercițiile logopedice să se efectueze relaxat, cu un minim de efort neuromuscular, astfel încât mișcărilor articulatorii să fie cât mai naturale, iar pronunția să fie făcută mai întâi în șoaptă și apoi cu voce tare.

Emiterea spontană a fonemelor presupune folosirea onomatopeelor, frământărilor de limbă, poezioare, prin care se facilitează apariția fonemului dorit.

A doua metodă este cea a derivării, și reprezintă obținerea unui fonem nou, dintr-un alt fonem corect articulat. Ca de exemplu, din sunetul „s” se poate obține sunetul „z”, din sunetul „ș” se obține sunetul „j”, iar din „f” se obține „v”.

O a treia abordare o constituie metoda demonstrativă, în care logopedul oferă logopatului un model corect de articulare. Se execută în fața oglinzii, iar logopedul îi solicită copilului să imite reproducerea fonemului prin exemplul oferit.

A patra metodă, metoda ortofonică, se formează kinestezic și se fixează printr-un auto-control auditiv. Această metodă se leagă de cea demonstrativă.

3. Etapa diferențierii sunetului izolat se realizează după metoda “la fel sau diferit” și constă în diferențierea sunetului nou emis de celelalte sunete ale limbii române. Această etapă se efectuează în paralel cu următoarea etapă de consolidare a sunetului emis corect.

4. Etapa consolidării sunetului nou emis constă în introducerea sunetului în silabe deschise-închise, logatomi și cuvinte.

5. Etapa diferențierii sunetului nou emis în silabe și cuvinte. Sunetul nou se diferențiază în cadrul unor silabe și cuvinte.

6. Etapa automatizării sunetului se realizează în cadrul propozițiilor simple și dezvoltate, frământărilor de limbă, poezii și în vorbirea spontană.

Surse bibliografice:

Bodea Hațegan, C. (2016).

Logopedia Terapia tulburărilor de limbaj. Structuri deschise. București: Editura Trei. Boșcaiu, E. (1973).

Prevenirea și corectarea tulburărilor de vorbire în grădinițele de copii. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Guțu, M. (1975). Logopedia. Cluj-Napoca: Universitatea Babeș-Bolay.

Jurcău, E., & Jurcău, N. (1989).

Cum vorbesc copiii noștri. Cluj-Napoca: Editura Dacia.

Păunescu, C., & all. (1987).

Tulburări de limbaj la copil. București: Editura medicală.

Verza, E. (2003). Tratat de logopedie (Vol. I). București: Ed. Fundației Humanitas.

Vrășmaș, E., & Stănică, C. (1997).

Terapia tulburărilor de limbaj. București: Editura Didactică și Pedagogică, R. A.

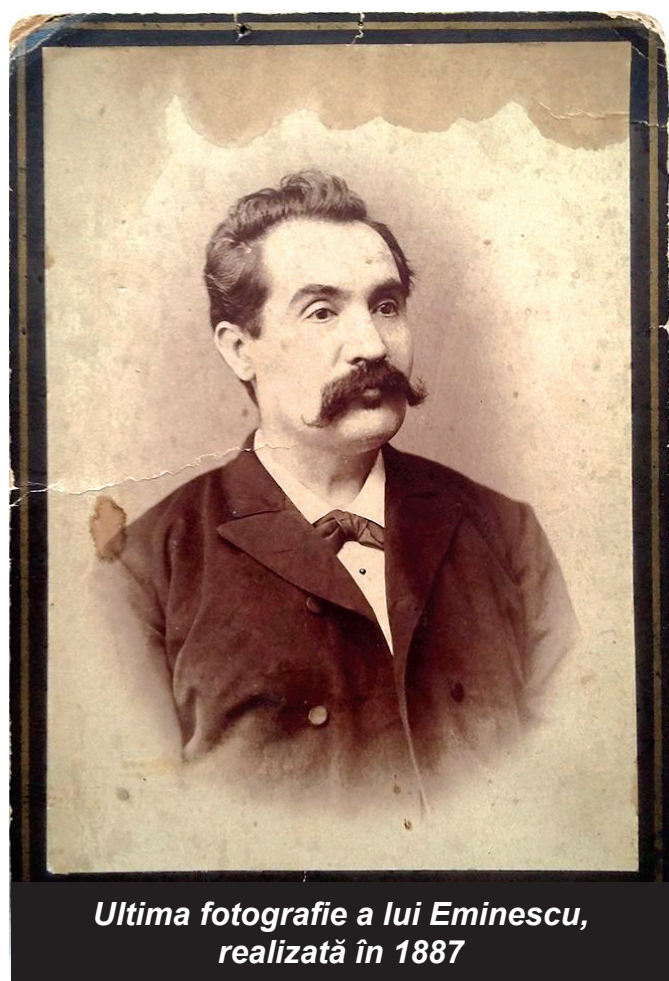
Cel mai mare gazetar român și-a scris epilogul pe străzile Bucureștiului

Jurnalist Ionuț CRIVĂȚ

Cum mai tot ce se întâmplă important acum un secol și jumătate prin capitala țării se cam întâmplă și acum, așa că am pornit-o la drum prin miezul Bucureștilor, pe urmele lui Eminescu, prin redacțiile ziarelor epocii, unde și-a publicat genialele articole, la pas prin birturile, tavernele obosite, pe lângă zidurile care mai păstrează pe ele umbra geniului pustiu. Prin locurile pe unde Eminul nostru iubit și-a purtat suferința, boala și sărăcia, învelite într-o manta a lui Gogol, în călătoria sa către Nirvana, vorba lui Caragiale.

Gazetarul M.E., la redacțiile de pe Lipscani

Un suflet chinuit, un spirit neînțeleș de contemporanii săi, nu că pentru cei de azi am băga mâna-n foc. Cu siguranță dacă mâine s-ar mai naște un Eminescu (deși mă îndoiesc!), ar fi tratat la fel. Anul acesta, pe 15 ianuarie s-au împlinit 175 de ani de la nașterea lui Eminescu, zi dedicată totodată și Culturii Naționale. Cum ar fi să fii contemporan cu Eminescu? Din păcate nu se poate, dar ceea ce se poate este un itinerar prin locuri pe unde a trecut poetul, a muncit, a sperat și a plecat în nemurire. Călătoria noastră începe pe fostul Pod al Mogoșoaiei, astăzi regăsindu-se Calea Victoriei, care taie Ulița Mare, a Lipscanilor. În josul ei, pe lângă Palatul CEC-ului sunt numerele mici, dincolo, traversând tot Centrul Vechi, se regăsesc numerele mari. Aici, în buza străzii, lângă o prăvălie și o terasă încă închise, un corp de clădire, parcă tot timpul în renovare, un gang care te duce într-o curte interioară căptușită cu anunțuri și săgeți – stânga, apoi dreapta – către un cabinet psihiatric. La intrarea în gang, o placă pe care citim că acolo, în

**Ultima fotografie a lui Eminescu,
realizată în 1887**

acea clădire, s-a aflat redacția ziarului „Timpul”, pe Lipscani nr. 19, la care a colaborat marele poet. Vis-a-vis, tot pe Lipscani, la nr. 11 a fost și redacția gazetei „României Libere” (tipărită la tipografia lui Ștefan Mihălescu), un corp de clădiri la fel de nedefinite. Pe această stradă, „România Liberă” a funcționat din 1877, adică de la înființare și până în 1880 când o regăsim mai sus, pe strada Covaci, la numărul 14, unde figurează administrația, dar și tipografia lui Ștefan Mihălescu, unde se trăgea ziarul. Cel puțin așa am găsit pe manșeta ziarelor „România Liberă” de acum peste 140 de ani.

Ei bine, suntem pe Covaci nr. 14-16, în dreptul unui market înghesuit între două clădiri istorice. Pe o placă lipită de grilajul marketului citim că acolo a fost redacția ziarului „Timpul” unde, bineînțeles, între anii 1880-1881 a lucrat Eminescu. Or, cei care au pus acest reper acolo l-au pus la plesneală, ori s-a mai schimbat configurația numerelor. Pentru că, pe Covaci nr. 14, coincidentă sau nu, a fost și redacția „României Libere”. În fine, lăsăm istoria să decidă, așa că intrăm în respectivul magazin să cumpărăm una, alta, și s-o întrebăm, așa, într-o doară, pe fata de la casă...

Intrarea pe Lipscani, între Carul cu Bere și Muzeul Național de Istorie, locul unde gazetarul Eminescu îi lua locul poetului Eminescu

Eminescu, care Eminescu!? Pe acolo o fi trecut și poetul acum vreo 130 de ani, o fi servit o cafea la ibric?

„-Mă scuzați, domnișoară, spuneți-mi, vă rog, întreabă cineva de placa memorială de afară, cea cu Eminescu?” Domnișoara, contrariată la început confuză chiar, apoi senină, ne răspunde: „Ă, care placă? Eminescu!?Mai doriți și altceva? Nu, sărut-mâna!”

Mai căscăm gura la terasele ghiftuite de străini, turiști și tipi macho care își scot țiițoarele subțirele la o salată de crudități, că „sarmale” au și acasă, cu domnișoare care, înarmate cu meniuri, te trag din drum spre câte o cafeenea. Pe acolo o fi trecut și Eminescu, o fi servit și el o cafea la ibric, era un mare amator de cafea, tot pe acolo și-o fi dres ciubotele scâlciate și și-o fi cârpit paltonul? Tot pe acolo, în cântec de lăută, stând la o masă, cu ochii licărind într-o lumânare, la o ulcică cu vin, recita versuri, concepea articole, visa, iubea, gândea și spera cât pentru un întreg popor? Foarte probabil. Romantic, nu? Chiar un film bun s-ar face. A fost ultimul mare romantic, după Victor Hugo, al curentului numit și romantism...

Pasajul Român și ultimul articol...

Părăsim Centrul Vechi, prea ne-au năpădit amintirile lui, așa că o luăm încet-încet pe Calea Victoriei spre fostul Pasaj Român. Construit prin 1859 de Frederic Bossel, proprietarul casei Bossel și transformat în moloz 100 de ani mai târziu, Pasajul Român – după numele ziarului Românul – se întindea, așa cum ar arăta astăzi, între Palatul Telefoanelor, Hotelul Novotel și până în Biserica Cretzulescu. Era un pasaj acoperit ce se ducea până în Strada Ion Câmpineanu, pe vremuri Teatrul cel Mare. Un loc de promenadă, prăvălii și magazine cu dichis, fandosite după moda vremii, restaurante și cafenele. Tot acolo erau, ca într-o Casă a Presei, ziarele vremii. O placă stă mărturie și acum, cea a „Tipografului Român”. Acolo au fost tipărite gazetele lui Ispirescu, Caragiale, Bolintineanu. Și, tot aici, s-a mutat și redacția „României Libere”, în septembrie 1885, Pasajul Român nr. 3 bis. Aici, Eminescu își aducea articolele, se pare că ultimele publicate în presă. Articolele deși aveau autor necunoscut, erau nesemnate, în ultima vreme semna doar cu M.E, sau E., ultimul articol l-ar fi publicat în „România Liberă”, gazetă care, știindu-l părăsit de toți, a vrut să-i dea un salariu, pur și simplu (13 ianuarie 1889 – „*Se poate pune întrebarea...*”). Acum, pe Calea Victoriei, pe locurile unde era Pasajul Român este, ca să vezi, tot o placă memorială, lângă Magazinul Muzica, unde citim că „*pe aceste locuri, în anul 1888, Mihai Eminescu a fost cooptat de redacția ziarului România Liberă*”. În călătoria noastră ne-am oprit și pe Strada Buzești nr. 5, acolo unde Eminescu a locuit o perioadă cu Veronica Micle, dar și în Piața Amzei, de unde a fost gonit de isterica soție a lui Slavici, pe motiv că e nebun și cântă toată noaptea... fals.

„Timpul mort și-ntinde trupul și devine veșnicie...”

Călătoria noastră prin Bucureștiul pașilor lui Eminescu se apropie de sfârșit, ca și viața nefericitului poet de la a cărui naștere s-au împlinit 175 de ani. În cartierul Pantelimon din sectorul 2, ferit de blocuri, pe strada Mărcuța, la numărul 8, este complexul mănăstiresc cu același nume, ziduri bătrâne ridicate acum mai bine de 400 de ani în timpul domniei lui Mihnea Turcitul. Mănăstirea a adăpostit în clădirile ei, în perioada 1813-1814 un lazaret (un stabiliment aflat în carantină) în timpul când prin Țara Românească, cu precădere în București, bântuia ciuma bubonică sau cunos-

cută mai bine drept ciuma lui Caragea, ghinion și pe capul domnitorului. Ulterior, din 1829 și până în 1924, a fost spital de boli nervoase.

Complexul mănăstiresc Mărcuța unde, într-o chilie, Eminescu și-a scris ultimele versuri

Ei bine, într-una din odăile acestui complex a fost internat, pe 3 februarie 1889, cu forța și Eminescu. Lăsăm în urmă liniștea mănăstirii și, ca printr-un portal al călătorilor în timp, pășim pe strada Plantelor unde, la numărul 9, la geamurile sanatoriului Caritatea, al doctorului Șuțu, în dimineața zilei de 15 iunie 1889 licărea pentru ultima dată Luceafărul. Sanatoriul nu mai există de la începutul secolului trecut, acum în locul lui este o clădire cu etaj, imobil de locuințe la care ajungi trecând pe sub o poartă de beton boltită. Oare câți dintre bucureșteni știu că pe o străduță banală, prăfuită și pustie din capitala lor este locul în care și-a terminat Eminescu scurta călătorie pământeană? Nici noi n-am fi știut, dacă n-am fi luat-o pe firul poveștii.

Pe strada Plantelor, la nr. 9, în Sanatoriul Caritatea, Eminescu și-a petrecut ultimele clipe

O placă așezată deasupra unui contor de gaze și încadrată de țevi ne spune că „în acest loc s-a aflat sanatoriul Caritatea unde a încetat din viață poetul național Mihai Eminescu...”. Numai că aceia care au pus placa i-au mai dat, de la ei putere, o zi de agonie lui Eminescu,

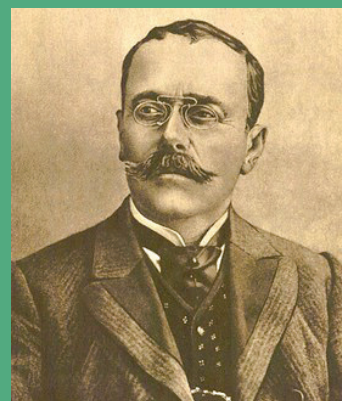
poetul stingându-se pe 16 iunie, potrivit memorialului de pe zid. Strada e pustie, pe cine să întrebi, de la cine să obții o informație. Dar, pe poarta imobilului cu pricina iese o familie grăbită, gonind spre parcare.

Înfrigurat și gâtuit de emoție îndrăznești: „Mă scuzați, vine cineva pe aici, să întrebe de acest loc, de Eminescu?” Sictirit, interlocutorul nostru ne răspunde sec: „Nu întreabă nimeni, niciodată, nimic!”

Ei, cam asta a fost cu Eminescu și cu epilogul poveștii noastre. Iar dacă se va mai gândi vreodată să se întoarcă din stele pe pământ, ar fi bine să-și aleagă altă țară, una care să-l merite.

„Un alt Eminescu nu se va mai găsi poate”

Așa l-am cunoscut atuncea, așa a rămas pînă în cele din urmă momente bune: vesel și trist; comunicativ și ursuz; blînd și aspru; mulțumindu-se cu nimica și ne-

mulțumit totdeauna de toate; aci de o abstenență de pustnic, aci apoi lacom de plăcerile vieții; fugind de oameni și căuțîndu-i; nepăsător ca un bătrîn stoic și iritabil ca o față nervoasă. Ciudată amestecătură! — fericită pentru artist, nenorocită pentru om! (...) În capul cel mai bolnav, cea mai luminoasă inteligență; cel mai mîhnit suflet, în trupul cel mai trudit! Și dacă am plîns cînd l-au așezat prietenii și vrăjmașii, admiratorii și invidioșii sub „teiul sfînt”, n-am plîns de moartea lui; am plîns de truda vieții, de cîte suferise această iritabilă natură de la împrejurări, de la oameni, de la ea însăși. (...) Generații întregi or să suie cu pompă dealul care duce la Șerban Vodă, după ce vor fi umplut cu nimicul lor o vreme, și o bucată din care să scoți un alt Eminescu nu se va mai găsi poate. (I.L. Caragiale, "În Nirvana", 18 iunie 1889)

Oamenii mari și micile lor secrete!

Oamenii celebri din istorie rămân în memoria colectivă prin faptele și viața lor. Mulți dintre ei și prin micile istorisiri adevărate sau născocite, dar puse mai apoi pe seama lor. Pentru cititorii noștri am făcut o scurtă călătorie în timpul mai apropiat sau mai îndepărtat și ne-am întâlnit cu diverse personalități.

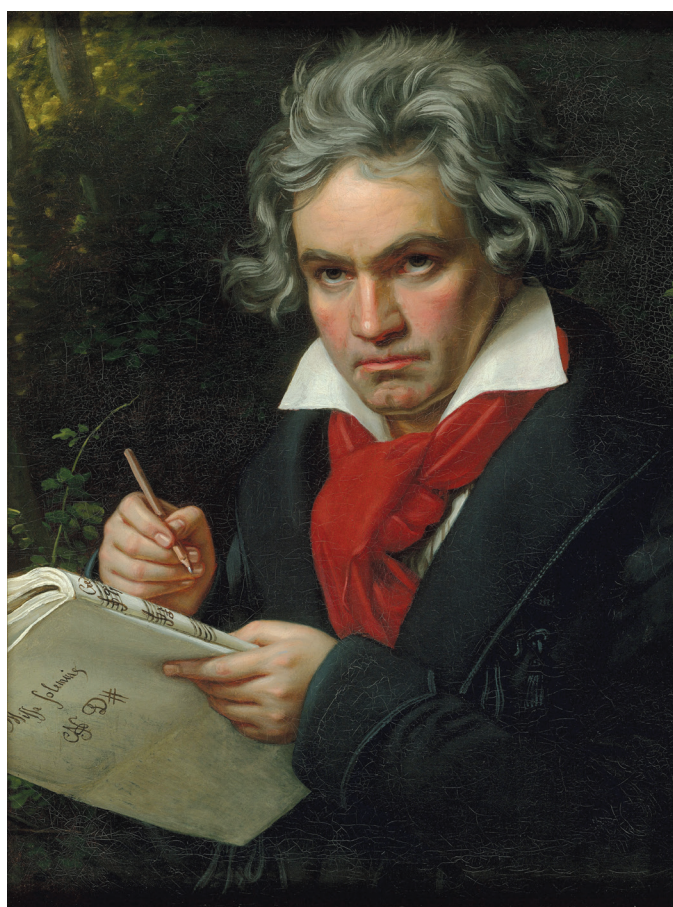
Beethoven, Einstein, Napoleon, Chaplin, Eminescu, Churchill sau Regina Elisabeta a II-a sunt câteva nume de personalități ale istoriei care, pe lângă moștenirea uriașă pe care ne-au lăsat-o, sunt actorii principali ai unor întâmplări sau situații hazlii sau mai puțin hazlii. Astfel, începând cu acest număr inițiem un serial la care vă invităm și pe dumneavoastră, dragi cititori, să participați, cu mici povestiri cu miez, amuzate, despre marile nume ale istoriei.

Beethoven e numai unul!

Pe seama marelui compozitor german Ludwig van Beethoven (n. 16 decembrie 1770, Bonn, Sfântul Imperiu Roman – d. 26 martie 1827, Viena, Imperiul Austriac), ca de altfel cam despre toate marile personalități ale umanității, s-au spus sau au fost scrise diferite istorioare. Una dintre cele mai faimoase anecdote despre titanul muzicii se referă la interacțiunile sale cu regalitatea. Deși se afla adesea în compania nobilimii, Beethoven nu a dat întotdeauna dovadă de supunerea, pe care o cerea "eticheta" vremii.

Spre exemplu, Beethoven s-a aflat în casa prințului Lichnowsky, un patron și admirator. În timpul vizitei sale, prințul a primit vizita unor ofițeri francezi și i-a cerut lui Beethoven să cânte pentru ei. Beethoven a refuzat, deoarece nu-i plăcea să fie tratat ca un simplu servitor. În dimineața următoare, el a părăsit casa prințului, lăsând în urmă un bilet care spunea „*Prințe, ceea ce ești tu, ești prin accident de naștere; ceea ce sunt eu, sunt prin propriile mele eforturi. Au existat și vor exista mii de prinți; Beethoven este unul singur*”.

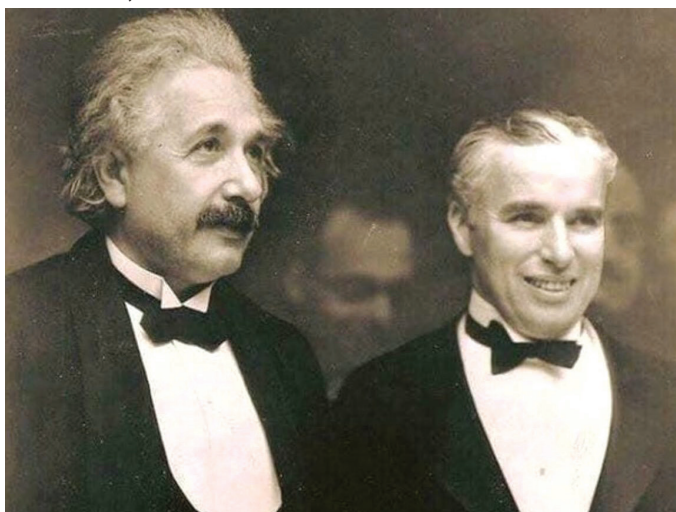
Această anecdotă ilustrează independența

feroce a lui Beethoven și credința sa în demnitatea artistului, un sentiment care era destul de revoluționar la acea vreme.

Când Einstein l-a întâlnit pe Chaplin

Istoria recentă consemnează un fapt inedit care s-a petrecut în prima jumătate a secolului trecut când, printr-un concurs de împrejurări, două mari genii, de pe continente diferite, s-au întâlnit și au rămas buni prieteni. Este vorba despre Albert Einstein și Charlie Chaplin. Întâlnirea dintre Albert Einstein și Charlie Chaplin a avut loc în februarie 1931, atunci când Albert Einstein a vizitat Statele Unite ale Americii pentru a ține o serie de conferințe despre teoria relativității.

În timpul vizitei sale, Einstein a avut ocazia să-l întâlnească pe celebrul actor și regizor Charlie Chaplin, care era un mare admirator al fizicianului. La rândul său, Einstein era un mare fan al filmelor lui Charlie Chaplin. Acesta l-a invitat pe Einstein la premiera filmului, „Luminile orașului” („City Lights”), care a avut loc în Los Angeles. Întâlnirea dintre cele două genii a fost marcată de o serie de momente amuzante, dar și de un moment foarte profund. Atunci când au ajuns la cinematograful, cei doi au fost întâmpinați de o mulțime de fani entuziaști. Atunci Einstein i-ar fi spus lui Chaplin: „Ceea ce admir cel mai mult la arta ta este faptul că este universală. Nu trebuie să spui nici măcar un cuvânt, dar totuși lumea te înțelege”. Replica lui Chaplin a fost la fel de genială: „E adevărat, dar faima ta este și mai mare. Lumea te admiră, chiar dacă nu înțelege nimic din ceea ce spui”. În cartea sa autobiografică „Povestea vieții mele”, Chaplin consemna un amănunt extrem de emoționant legat de marele savant. La finalul filmului „Luminile orașului”, care se încheie cu scena rămasă memorabilă în istoria cinematografului, actorul îl surprinde pe Einstein cu ochii în lacrimi.

Winston Churchill și semnul victoriei!

Următoarea întâmplare îl privește pe unul dintre cei mai străluciți premieri ai Regatului Unit, Sir Winston Leonard Spencer Churchill (n. 30 noiembrie 1874, Blenheim, Anglia, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei – d. 24 ianuarie 1965, Greater London, Anglia, Regatul Unit), om politic britanic, prim-ministru al Regatului Unit în Al Doilea Război Mondial. Deseori apreciat ca fiind unul din cei mai mari lideri de război ai secolului, a servit ca prim-ministru în două mandate: 1940-1945 și 1951-1955. În timpul celui de-al doilea război mondial a apărut pentru prima dată în Marea Britanie și Statele Unite simbolul universal recunoscut al victoriei, prin ridicarea degetelor arătător și mijlociu de la mâna dreaptă. Se forma astfel litera V de la „victory”. În 1942, Churchill efectuează o vizită istorică la Moscova unde îl întâlnește pe Stalin. La aterizare, autoritățile sovietice i-au pregătit premierului britanic o primire grandioasă. Oamenii instruiți scandează sloganuri și țin toți ridicate cele două degete la fel cum se întâmpla la Londra. Uimit peste măsură de gest, Churchill întrebă:

- Cum se face că s-a răspândit atât de repede salutul victoriei?
- O nu sir, i-a explicat un membru al ambasadei. Pentru ei, nu e salutul victoriei, semnul e o aluzie la deschiderea celui de-al doilea front.

Umor regal cu Elisabeta a II-a

Bodyguard-ul Reginei Elisabeta a II-a a povestit pentru Sky News un eveniment amuzant, care a avut loc cu ocazia Jubileului de Platină al suveranei. El a redat dialogul simpatic purtat de suverană cu doi turiști americani, cu care s-a întâlnit la un moment dat la Balmoral, dar care nu au recunoscut-o.

„Erau doi turiști care veneau către noi, iar Regina s-a oprit pentru a-i saluta. Erau doi americani care se aflau în vacanță și mi-a fost clar din momentul în care s-au oprit că nu au recunoscut-o pe Regină. Americanii i-au spus Reginei de unde vin, unde se duc, ce vor face în continuare și pe unde au mai fost în Marea Britanie.

La un moment dat, au întrebat-o pe Majestatea Sa:

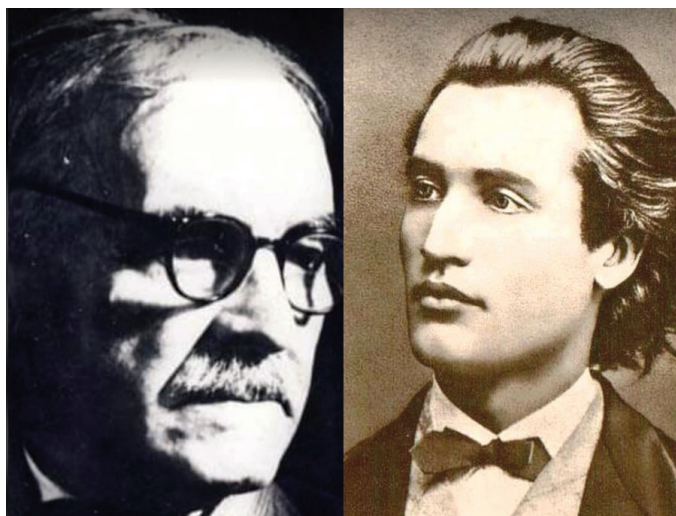
Unde locuiți dumneavoastră? Ea a spus că locuiește în Londra, dar că are o casă de vacanță de partea cealaltă a dealului și apoi au întrebat-o cât de des vine aici. Le-a spus că vine aici de când era mică, de peste 80 de ani, și apoi au întrebat-o: *Dacă veniți aici de peste 80 de ani, înseamnă că ați întâlnit-o pe Regină?* Ea a spus rapid că nu, dar că Dick o întâlnește în mod frecvent. Așa că tipul m-a întrebat dacă am întâlnit-o pe Regină și cum este. Pentru că am fost cu ea mult timp, și știam că o puteam tachina, am răspuns: *Oh, poate fi foarte arțăgoasă uneori, dar are un simț al umorului minunat.* Individul a venit, și-a pus mâna pe umărul meu și înainte să văd ce se petrece, și-a scos camera, i-a dat-o Reginei și i-a spus să ne facă o poză. Apoi a făcut o poză și cu Regina.

Ne-am luat la revedere și apoi Majestatea Sa mi-a spus:

Mi-ar plăcea să fiu o muscă pe perete când le arată acele fotografii prietenilor din America și să sperăm că cineva îi spune cine sunt”, a povestit Richard Griffin, garda de corp a Reginei Elisabeta a II-a.

L-a privit în ochi pe cel care l-a privit în ochi pe Eminescu

Prin anii '60, student fiind și tânăr gazetar, marele critic literar Alex Ștefănescu a avut ocazia să-l întâlnească pe Tudor Arghezi care, povestește Alex Ștefănescu atât de frumos, s-a întâlnit pe stradă cu Mihai Eminescu. Pe care l-a privit în ochi... „Da, Tudor Arghezi își amintea că la vârsta de nouă ani, prin 1887, s-a întâlnit pe stradă față în față cu Eminescu, despre care lumea spunea că e nebun (oricum, nu mai avea mult de trăit). Acea clipă în care privirile lor s-au întâlnit, în care cei doi s-au examinat reciproc, a rămas pentru totdeauna în amintirea lui Tudor Arghezi. Întâlnindu-l eu însumi într-o zi, pe neașteptate, pe Tudor Arghezi, pe strada Edgar Quinet, m-am dus la el într-un suflet și i-am spus: *„Sunt student la Litere, mă numesc Alex Ștefănescu. Știu cât de mult v-a emoționat să vă întâlniți în 1889 față în față cu Eminescu. Acum și eu sunt foarte emoționat, știind că îl privesc în ochi pe cineva care l-a privit în ochi pe Eminescu“.* Tudor Arghezi n-a gustat deloc remarcă mea, s-a burzului și m-a apostrofat: *„Adică în toată chestia asta eu sunt un intermediar?! Lasă-mă, dom'le în pace!“*

De ce își ținea Napoleon I mâna în veston?

Probabil cel mai strălucit conducător și strateg militar din istorie, marele Napoleon Bonaparte, ca orice personalitatea este înconjurată de o sumedenie de ciudățenii, întâmplări mai puțin obișnuite și cumoscute, fel și fel de curiozități. Câți dintre dumneavoastră știați că, la un moment dat, Napoleon I a lăsat de-o parte spada și a luat pana? În spatele feței sale nemiloase și împietrite de bătălii, Napoleon I era puțin mai sensibil, așa cum o dovedesc atât scrisorile sale de dragoste, cât și un roman romantic, scris în 1795, când Napoleon avea 26 de ani dar care, potrivit majorității criticilor, nu îl prezintă ca pe un geniu literar pierdut. Se mai spune că, Napoleon a dezvoltat obiceiul de a se îmbrăca precum un burghez de clasă inferioară și așa umbla pe străzile Parisului. Scopul său era să afle ce crede omul de rând despre el, întrebând trecătorii despre meritele împăratului.

Napoleon era un geniu, dar nu excela la capitalul talent artistic. Unul dintre obiceiurile mai puțin încântătoare ale lui Napoleon era predilecția sa pentru a cânta sau mormăi și fredona ori de câte ori devenea agitat. Din nefericire pentru cei din jurul său, mărturiile ale apropiaților, vocea sa era îngrozitoare.

Împăratul mai avea o ciudățenie, și anume aceea că se temea de pisici, suferea de ailurofobie. Există puține dovezi care să susțină afirmația că Napoleon avea această frică de pisici, însă zvonul s-a perpetuat odată cu trecerea timpului. Se susține chiar că presupusa sa teamă provine din momentul când era copil și fusese atacat de un pui de pisică.

Se mai spune că Napoleon purta la gât un flacon de otravă, atașat de un șnur, pe care l-ar fi putut înghiți în cazul în care ar fi fost capturat. A băut în cele din urmă otrava în anul 1814, după exilul său pe insula Elba, dar puterea acesteia era atunci diminuată și a avut doar efectul de a-l îmbolnăvi.

Nu era atât de scund. De fapt, sintagma „*complexul lui Napoleon*”, a fost folosită pentru a caracteriza persoanele mici de statură și excesiv de agresive. În momentul morții sale, Napoleon măsura 1,68 metri, o înălțime medie la acea vreme.

Și, în încheiere, o ultimă curiozitate în ceea ce-l privește pe Napoleon. În majoritatea

portretizărilor, Bonaparte este înfățișat ca un bărbat scund, călare sau pe jos, cu o pălărie bicorn și un veșmânt militar. Mai există un alt detaliu inconfundabil care îi este atribuit în mod constant: de ce își ținea Napoleon mâna în veston? Se pare că ar fi fost complexat din pricina mâinilor mici și... pufoase. Gurile rele spun și despre afecțiunea care îl chinuia de ani buni, un ulcer care s-a transformat din păcate în cancerul care l-a răpus pe marele împărat, în 1821.

Casa părintească nu se vinde...

Lucia Bădiță SECOȘANU, Cercul Literar
al Asociației C.A.R.P. "OMENIA" București

În poiana de sub munte, străbătută de un pârau cristalin, casa bunicii își aștepta soarta. Proaspăt căsătorit, dar și „moștenitor al averii” familiei sale, Ionuț P. sosise însoțit de frumoasa lui consoartă să descâlcească plasa acestei nedorite moșteniri. Privirea aleargă peste iarba crescută în devălmășie în bătrâna ogradă, căreia îi dădea un aer dezolant, de părăsire. De fapt, așa și era. Odată, tot câmpul din spatele casei era amușinat de oile bunicului, care pășteau harnice iarba „la rasul” ei. Pe atunci, i-a promis bunelului că se va face doctor de oi când va crește mare! Florile din fața casei dădeau din primăvară până-n toamnă gospodăriei un aer festiv.

Acum totul ofta sub bălăriile care crescuseră nestingherite în ultimii doi ani de când bătrânii s-au dus la Domnul, și pe „la ăia bătrâni”, nu a mai trecut nimeni... Casa, năpădită de butucul viței de vie era încă în picioare. Nu știai dacă ea, casa se agață de vrejul viguros al viței, sau vița se străduia s-o țină pe picioare! Sigur, se țineau una pe alta! Stâlpii prispei se aplecaseră alarmant și o zăpadă bogată ar fi putut năruia acoperișul! Noroc de ierni blânde... Totuși, casa plângea din ferestrele cu ochii geamurilor sparte, și striga prin ușa deschisă și rămasă doar cu o balama. Cu inima strânsă și gingașă grijă, Ionuț s-a strecurat în interior... Cămaruță mică. O masă, două scaune cu „spătar”, un pat pe „capre” cu saltea umplută cu paie și acoperit cu o velință țesută-n război, în seri lungi de iarnă, la lumina lămpii cu petrol, erau vegheate de icoana Maicii Domnului cu Pruncul în brațe... Un dulap din lemn, lucrat de meșterul satului cu o generație înainte ca

Foto: cunoastelumea.ro

ultima beneficiară a lui să se nască. Deasupra un „galantar”. Ce-i ăla galantar? E un raft. Acesta găzduia două câni, două străchini, un castron și o farfurie din porțelan, întinsă și mândră tare de forma ei elegantă, cu margini aurite și pictate cu struguri și cireși... Aceasta era „piesa forte” a bunicii, pe care o primise în dar la nunta ei, (acum... cine mai ține minte câți ani!), de la nașa de cununie!... La sărbători, pe ea se lăfăiau plăcinte aurii, sau felii îngâmfate de cozonac! Mai trăiau acolo, pe raft în bună înțelegere cu cele pomenite, câteva borcane cu zahăr, sare, orez... mălai. O cutie (goală!) de conserva din tablă, fusese promovată la funcția de suport de tacâmuri... Adică două linguri, două furculițe o linguriță de argint (cu care-l crecuse bunica pe el!) și un cuțit cu lama împutinată tare de atâta folosință. De! Era de la bunica bunicii! „Suportul de tacâmuri” trona ca un rege pe pomenitul dulap, alături de un fund de lemn (pentru mămăligă), o cană albă de tablă smălțuită, pentru apă, stătea cuminte la marginea dulapului ca un pui lângă cloșcă, păzind găleata de apă, cocoțată pe un scaunel cu trei picioare! Mai departe, în dulap găseai o covată cu frimituri de „maia”, (drojdii naturale), care aștepta îngăduitoare ziua în care se cocea pâine! O zi pe săptămână, era ziua sfântă în care se plămădea pâinea cea de toate zilele, cu îngăduința lui Dumnezeu! Obicei pe care bunica lui l-a moștenit de la bunica ei! În colțul din dreapta, era regatul sobei. Ea, soba binecuvânta serile geroase de iarnă și asigura pregătirea bucatelor...

Acolo am mâncat cel mai bun lapte. Laptele ăla fiert în ceaunul din care tocmai se răsturna-se mămăliga! Totul era la locul lor... Nimeni n-a mișcat nimic! Simte o adâncă recunoștință pentru oamenii locului care au lăsat totul neatins...Doar

timpul devastase ordinea casei, doar timpul! Dorul i-a răsucit un cuțit de regret și vinovăție în inimă...

Bunicuța lui l-a crescut în brațele ei, în poala ei, la pieptul ei! Așa i-a fost soarta! Mămica lui a plecat la cer când l-a născut pe el... Iar tătucul, lucra în străinătate! El, micuțul Ionuț ar fi trebuit să crească la un cămin de orfani! Atunci bunicuța a sărit ca o cloșcă, l-a luat la ea. Acolo a rămas până a plecat la liceu, între crestele munților, la mal de pârâu, sub umbra nukului de care bunelul agăța-se lanțul vacii și îi făcuse leagăn! Vacă, pe care o vânduse ca să-i cumpere lui vioară! Ochii n-au mai răbdat și au început să plătească prețul corect al remușcării... Și el, venise acum să vândă „*coșmelia*” la insistența soției sale care nu înțelegea de ce se cramponează Ionuț să păstreze mormanul ăla de moloz, care și așa nu valora mare lucru... Pe când, cu banii luați, dacă vindeau, poate puteau să schimbe frigiderul cu unul mai „*ca lumea*”! Ionuț calcă pe amintiri și se strecoară binișor în camera alăturată, care era camera lui. Și acolo ordinea este cea dintotdeauna.

Cărțile de povești, vioara, căluțul de lemn, numărătoarea cu bile, călimara care se uscaseră de dorul lui. Uitase de ea! Da, el a învățat să scrie cu tocul și penița! Se simte dintr-odată bătrân! Alte vremuri... Calde, voioase, bogate în suflet. Se simte secătuit de o rușine care-l doboară. Așezat pe marginea pătuțului lui de odinioară, dă drumul lacrimilor în toată voia! Plânge în hohote. Cum să-ți vinzi trecutul, sufletul și amintirile? Cum Doamne? Și pentru ce? Privirea se oprește pe ușă: Liniuțe săpate-n lemnul tocului marchează an după an, înălțimea lui. Începe de la trei sferuri de metru și se oprește la un metru optzeci! Bunelul trudea în fiecare an să lase semn de trecere. Altor copii li se făcea tort să marcheze trecerea unui an. Lui i se făcea „*semn în lemn*”! Asta era sărbătoarea lui! Lacrimile curg... Crescuse și plecase la facultate, la București să se facă doctor de oi, cum îi promisese bunelului... Când era anul trei la facultate, bunelul a murit! Mai avea o săptămână și împlinea optzeci de ani. Îi pregătise o surpriză pentru aniversare. O scrisoare de mulțumire. Gând cu gând, amintire cu amintire, erau puse acolo. Îi mărturisea recunoștința lui pentru toate sacrificiile pe care le făcuse bunelul Niculae pentru el... De teamă să nu găsescă bunelul prea devreme scrisoarea, o lipise pe dosul sertarului cu creioane din cămăruța lui... N-a apucat să i-o dea! Febril s-a repezit la sertar. Plicul stătea cuminte acolo. Îl aștepta pe bunelul. Emoția copleșitoare îi bloca gândirea. Ce să facă? Cum să facă? Știe că nu va vinde, dar

Laura amenințase cu divorțul dacă nu face ordine în viața lui, și în casa lor... Copilul lor stătea să sosească cam peste o lună, și Laura voia musai un frigider dat naibii, cu ioni de argint, mare cât o magazie, modern foc și scump ca păcatul... A cerut bani de la bogătanul de taică-său, dar ăla a refuzat-o. Scurt, i-a spus că marile averi nu se fac dacă ții pasul cu moda! Atunci, i-a cerut lui Ionuț să vândă casa bunicii, care nu le servește la nimic după părerea ei. Pentru copil cică! Și totuși, nu va vinde și gata! Copilul nu se crește-n frigider. Copilul... Dacă vinde, micuțul nu va mai avea de unde să culeagă fragi, mure și zmeură. E hotărât. Iese cu ochii încă plini de lacrimi:

- Laura, nu vând! Nu pot să dau amintirile pe-un frigider...

- Ești nebun? Nu pune mâna pe mine, că mă umpli cu microbi...

- Microbii ăștia sunt toată copilăria mea!

- Mă mir că ai scăpat viu! Ce-au fost ai tăi omule? Sălbatici? Cum să trăiești în cocioaba asta? Cu cine m-am măritat, Doamne? Că mi-au zis și mama și tata... Offf... Ce mă fac?

- Nu-i târziu, dragă. Reparăm. Îți acord divorțul. Ai tot zis că vrei să divorțezi, deci...

- Îți convine! Divorțăm și gata! Tu, liber și flăcău, eu cu un plod pe cap... Bună afacere...

- Voi crește eu copilul. E bine așa?

- Aha! Să-ți dau eu ție pensie alimentară și tu să stai acasă, mămică pe banii mei! N-ai să vezi!

- Îți las ție tot, și nu cer pensie alimentară.

- Și naști tu? Ce păcate plătesc Doamne de mi l-ai dat pe ăsta pe cap? Ce păcate plătesc? Mă idiotule, ce ambiții te chinuie? Adică, pentru că tati nu mi-a dat bani de frigider și puteai să faci și tu ceva pentru casa noastră, în care n-ai băgat un leu, te răzbuni pe mine că vreau să trăiesc civilizată? Răutatea Laurei dădea pe-afară...

- Ajung eu acasă. Direct la tata mă opresc. Te distrug. Asta fac. Te distrug!

- Ai făcut-o deja dragă, ai făcut-o!

- Măcar gândește-te la copil!

- La el mă gândesc, Laura. La el...

- Termină cu prostiile că sunt cumpărătorii pe drum. Acum am vorbit cu ei. Ajung imediat.

- Vor găsi drumul înapoi, se decurcă ei. Nu vând. Punct! Un vânticel de primăvară se zben-guia prin preajmă, parcă mângâind fruntea înfierbântată a lui Ionuț, care s-a simțit alintat de bunica! Astfel, o familie s-a destrămat și una mai veche, sănătoasă, plină de iubire și adevăr a revenit la viață. Ionuț este medic veterinar în zonă, iar micuțul Nicușor culege fragi și mure, alergând fericit la poală de munte.

Îndemn

*Haide să fugim în lume
 Încrezători ca doi copii
 Îți voi trimite-n dar anume
 Un paner cu gingășii.
 Îți voi culege găze-n poală
 Și o armată am să fac
 Iar din raze, cu betea
 Diminețile să-mbrac
 Vom bea roua dimineții
 Din petalele de crin,
 Și povești din traista vieții
 Numai ție o să-ți închin.
 Hoinări-vom ziua toată
 Fără griji, fără dureri,
 Și în loc de anotimpuri
 Vom parcurge primăveri.
 Și vom merge la plimbare
 Serile ca în poveste,
 Coccoțați pe Carul Mare
 Prin luminile celeste
 Vom culege stele-n noapte
 Ca și merele din măr,
 Și-om alege dintre șoapte
 Și minciună, și-adevăr.
 Nimeni nu ne-o sta în cale
 Voi fugi pe-un pui de vânt,
 Și-ai să mă conjuri, de frică
 Și iubire să-ți descânt.
 Voi culege buruiene
 Vrăji din ele să desfac,
 Ca să hoinărești alene
 Lângă mine pe un veac.
 Și-ți voi descânta dușmanii
 Să te vorbească de bine,
 Fruntea să-ți împodobească
 Cu-adieri diamantine
 De m-ascuți și nu mă superi
 Am să te sustrag tristeții*

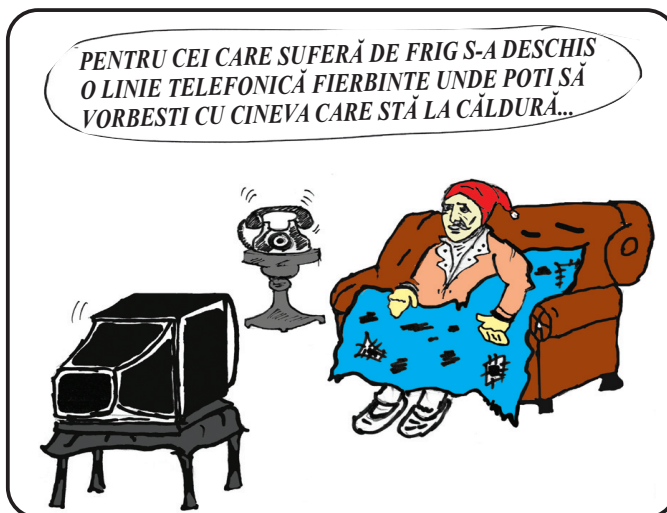
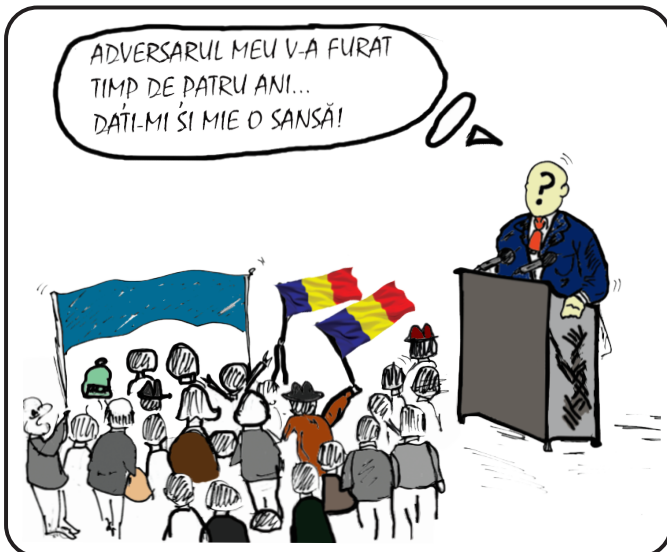
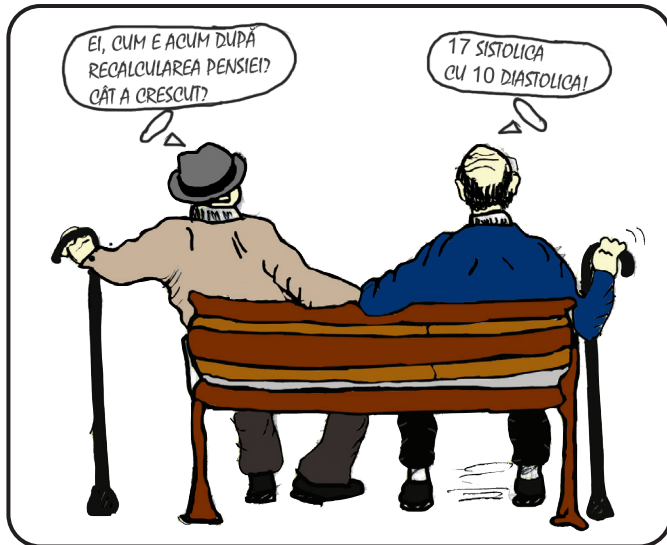
*Ca să bei din flori de nuferi
 Veșnic cupa tinereții.
 Haide să fugim în lume
 Nimeni nu ne știe dorul,
 Vreau să beau cu tine-anume,
 Fericirea cu ulciorul.*

Din vremuri demult apuse

*Din vremuri de demult apuse
 Mi-aș aminti despre iubire,
 Deși acele vremi sunt duse
 Stau permanent în amintire.
 Când inima mea, o nebună
 Tot tropotea ca Fred Astaire,
 Iar eu călătorind spre lună
 Puneam într-un sărut mister.
 Apoi, cu șapte opt lacăte
 Îl aruncam în gropi adânci,
 Să fiu iertată de păcate
 Zburam ca vulturii pe stânci.
 Iubirea... magicul cuvânt
 Mi-a bătuit nu tinerețea
 Mi-a fost otravă și descânt
 Și mi-a hrănit din plin tristețea.
 Când zic tristețe, zic iubire
 Nu-mi pare rău c-așa a fost
 Deși mi-este zidită-n fire,
 Mi-a fost în viață unic rost
 Cum să trăiesc fără iubire
 N-aș ști vre-odată-n veci de veci,
 Chiar de e numai amintire
 Și mă cuprinde-n brațe reci
 Ea va rămâne totdeauna
 Icoana mea de căpătâi
 Și de ar fi să vrea să plece
 I-aș spune-n șoaptă: Mai rămâi!*

*Poezii de DELIA STĂNILOIU,
 Cercul Literar al Asociației C.A.R.P. „OMENIA” București*

"Să râdem, căci până la urmă cu asta ne alegem" (Voltaire)

Se spune că o imagine sau un desen face cât o mie de cuvinte, iar societatea în care trăim ne oferă o multitudine de subiecte. Din păcate, însă, de prea multe ori realitatea este atât de sucidă încât un banc sau o caricatură, cum este cazul nostru, întrece ficțiunea sau imaginația naivă. Parcă nicio exagerare așa cum este definită caricatura (o reprezentare intenționat amplificată sau deformată, de obicei grotescă, prin exagerarea unor trăsături morale, fizice sau ale caracterului unei persoane sau a unei situații) nu mai este forțată în starea de fapt în care ne aflăm.

Caricaturi realizate de Ionuț CRIVĂȚ

Umor la tipar...

Doi șoricei, într-o sală de cinematograful, ronțăiau banda unui film.

- Îți place? întrebă un șoricel.
- Nu prea, răspunde al doilea. Mai mult mi-a plăcut cartea!

Visez să fiu miliardar ca tatăl meu, zice Bulișor.

- Tatăl tău este miliardar?
- Nu! Și el visează!

Un câine se duce la poștă să trimită o telegramă. În telegramă scria „woof woof woof woof woof”. Funcționara o ia, se uită și îi spune:

- Știți, la același preț mai aveți voie să mai scrieți de 3 ori woof.

Câinele se uită la ea și răspunde:

- Da, dar atunci n-ar mai avea nici un sens...

La un interviu de angajare, candidatul este întrebat:

- Unde te vezi peste 5 ani?
- Păi, dacă nu inventează ăștia altceva, tot în oglindă.

Care este diferența între salariul minim și o canapea?

O canapea poate să susțină o familie.

Doi bătrâni stau de vorbă:

- Când eram tânăr, o fetișcană superbă era pe punctul de a-și sacrifica viața pentru mine!

- Cum așa?
- Da... Am cerut-o în căsătorie și mi-a spus că, decât să se mărite cu mine, mai bine se aruncă înaintea trenului...

O maimuță intră într-un bar și comandă o bere.

Ospătarul, foarte mirat, desface o bere și o servește.

Maimuța bea berea, după care cere nota.

Ospătarul, și mai mirat, îi spune:

- 100 de euro!
- Maimuța scoate 100 de euro, îi pune pe masă

și dă să plece.

Ospătarul, de-a dreptul stupefiat, zice:

- Nu te supăra, dar e prima oară când văd o maimuță la noi în bar!

Maimuța răspunde supărată:

- La prețurile astea, nici nu-i de mirare!

Melcul alerga de zor, când se întâlnește cu ursul:

- Melcule, unde fugi așa repede? întrebă ursul.

- Mă caută DNA să mă aresteze.

- De ce?

- Eu am casă, mama casă, tata casă, fratele meu are casă...

Doi prieteni stau de vorbă:

- Nevastă-mea încearcă să slăbească și a cumpărat un frigider, din ăsta modern, HiTech.

- Și?

- Mă scoate din sărite.

- De ce?

- Păi încerc să deschid ușa după ora 18.00, dar el îmi zice: „Dorm. Vino dimineață! Deschidem la opt!”

Un mecanic auto ajunge în cer și i se plânge Sfântului Petru:

- Cum se poate să mor la 38 de ani?

- Uite, noi am adunat toate orele de manoperă de pe chitanțele eliberate de tine și reiese că ai 90 de ani.

Soția se duce la Poliție să-și declare soțul dispărut.

- Ce mesaj să-i transmitem în cazul în care îl vom găsi?

- Spuneți-i că mama nu mai vine la noi, s-a răzgândit!

Profesoara de religie:

- Cine ia note de 9 și 10 ajunge în Rai, iar cei cu 4 și 5 merg în Iad.

Gigel:

- Doamna profesoară, dar nimeni nu termină școala asta viu?

„OMENIA”, publicația nr. 1 a seniorilor din România

Revista „OMENIA”, publicație trimestrială a Federației Naționale „OMENIA”, aflată în cel de al XVII-lea an de apariție, fără întreruperi, continuă prezentarea C.A.R.P.-urilor afiliate. Pentru o mai bună imagine a asociației vă invităm să ne trimiteți articole de prezentare, reportaje, materiale pe teme diverse, creații literare ale membrilor cercurilor de literatură pe care le aveți, însoțite, când este cazul, de imagini foto reprezentative.

Apreciam că este momentul potrivit ca asociația dumneavoastră să fie prezentă în paginile revistei Federației Naționale „OMENIA” a C.A.R.P. -urilor din România, prin activitățile pe care le desfășurați și zona geografică pe care o reprezentați.

Președinte
Ec. Giorgică BĂDĂRĂU
tel. 0752.001.404

Redactor șef
Ionuț CRIVĂȚ
tel. 0736.368.692

Redactor
Ing. Vasilică FĂLCUȚĂ
tel. 0752.001.406

Redactor, corector,
Sociolog
Ionuț ARDELEANU

Grafician DTP
Irina ANDREI

NORME DE COLABORARE

Cititorii pot trimite pe adresa redacției texte și fotografii care se încadrează în tematica revistei. Răspunderea juridică pentru conținutul articolelor aparține în exclusivitate autorilor, conform art. 206 CP. Informațiile referitoare la geografia și istoria zonelor în care se află sediile asociațiilor C.A.R.P. au fost preluate de pe enciclopedii online.

Revista poate fi citită și online pe
www.fn-omenia.ro

CONTACT COLEGIUL DE REDACȚIE

**București, Sector 5,
Str. Amurgului 53, cp 051983
E-mail: fn.omenia@yahoo.com
E-mail: secretariat@fn-omenia.ro
tel: 021.423.17.49**

COPYRIGHT:

Este autorizată orice reproducere,
cu condiția specificării sursei.

35 de ani de la înființarea Federației Naționale „OMENIA” a Caselor de Ajutor Reciproc ale Pensionarilor din România

**E-mail: fn.omenia@yahoo.com
E-mail: secretariat@fn-omenia.ro
Website: www.fn-omenia.ro
Tel: 021-423.17.49;
Mobil: 0752.001.437**

**ISSN - 2065 - 9989
Tipărit la S.C. DOROTEA PRODCOM S.R.L.
Tipografie tel: 0744.536.449
E-mail: dorotea_print@yahoo.com**
